

บทนำ

“ไอ้нім วันนี้ไปเล่นเกมกัน เล่นเสร็จแล้วค่อยไปเรียนพิเศษ”

“เรียนพิเศษหรือชวนกูไปนั่งสองสาว มึงเอาดี ๆ” ผมพูดว่าเพื่อนสนิทตัวสูงหน้าตาดีที่ใช้แขนเกี่ยวคอผมไปชิดกับมัน นิมหรือก็คือนี่ไม่ใช่ชื่อของผมเอง ส่วนไอ้คนข้าง ๆ เนี่ยชื่อพอยท์ จะบอกว่าพวกผมสองคนมีฉายาที่กลุ่มเพื่อนของเราตั้งให้ด้วยนะ...คู่หูรอกแตก ไปที่ไหนบรรลัยที่นั่น

และมันก็บรรลัยจริง ๆ นั่นแหละเพราะไอ้พอยท์นี่มันตัวเรียกตีน ไม่รู้ว่าคุณลุงคุณป้าปล่อยให้มันอดอยากหรือยังไปถึงได้หิวตีน แกว่งปากหาเรื่องคนอื่นเขาไปทั่ว แล้วผมก็ดันเสือกรักเพื่อนมากโข रिจะทำเพื่อนไอ้нім ก็คงต้องข้ามตีนไอ้німคนนี่ไปก่อน!

ถึงผมจะตัวเล็กกว่าไอ้พอยท์ ขอวงเล็บว่าเล็กกว่ามากแต่ช่วยมองข้ามความสูง 165 ของผมไปที เพราะถึงผมจะตัวเล็ก แต่ก็เล็กพริกขี้หนูนะบอกเลย ตีนผมหมัดผมหนักกว่าไอ้พวกสูงยาวเข้าดีบางคนอีก ไอ้พอยท์มันยังขยาดเลยเพราะเคยโดนผมต่อยไปตอนที่มันเพิ่งย้ายเข้ามาใหม่แล้วเสือกมาเบรียวดินกับผมที่อยู่ก่อนไง เลยต้อง

สั่งสอนกันบ้าง

“มีจะไปหรือไม่ไป” ใ้พอยท์เล็กคิวกว่นสันตินใส่
ซึ่งผมเองก็เหยียดยิ้มตอบ “ไปสิวะ” ที! เรื่องแบบนี้พี่นิมไม่มี
พลาด สาว ๆ ในโรงเรียนนี้ก็สวย แต่เห็นบ่อย ๆ เดินอ้อยเขาทุกวัน
ผมก็เบื่อแล้ว สุขใจเล่าจะเท่ากับการไปนั่งส่องสาวต่างโรงเรียน ไม่
เสี่ยงรถไฟชนกันด้วย

นี่น้องแยียร์ น้องปัด น้องแพรวา ผมก็ยังไม่ไ้เคลียร์ สับวาง
กันจนเหนื่อย เสาร์หน้าก็นัดน้องมั้งเอาไว้อีก เอ้อ! คนมันหล่ออะ
ให้ทำไ้

“สัส แล้วทำมาลีลา หัวกระเป๋ากลอง ๆ เหมือนสมองมึงตาม
กูออกมาได้แล้ว เรียกแท็กซี่หน้าโรงเรียนเนียแหละ” นี่มันหลอกด่า
ผมนี่หว่า เอาความจริงมาพูดเล่นได้ยังไ้วะ!!! ผมถลึงตาใส่ใ้เพื่อน
สนิทก่อนจะหัวกระเป๋ากลอง ๆ ของตัวเองเดินตามมันออกจากห้อง
คนอื่น ๆ เขากลับกันไปหมดแล้ว แต่ผมกับใ้พอยท์โดนคุณครูฯ
ฝ่ายปกครองลงโทษให้ทำความสะอาดห้องเรียนตลอดหนึ่งสัปดาห์
นี้ไ้ เพราะดันถูกจับได้ตอนที่กำลังสูบบุหรี่กันอยู่ในห้องน้ำ

ขนาดห้องน้ำชายก็ยังกล้าเข้ามา

ผมเกือบจะมุดช่องกระจกด้านบนหนีแล้วนะ เกือบแล้วถ้าตึก
แม่งไม่สูงเจ็ดชั้น แล้วชั้นที่ผมอยู่ดันเสือกเป็นชั้นเจ็ดไ้ ระหว่างโดน
จับได้ ตัดคะแนนแล้วถูกลงโทษด้วยการทำความสะอาดห้องเรียน
ตลอดหนึ่งสัปดาห์กับการมุดหนีตกลงไปคอหักตายกลายเป็นผีเฝ้า
โรงเรียนผมขอโดนทำโทษจะดีกว่า ถึงแม้จะแอบเหลือบ ๆ เห็น
คะแนนความประพฤติที่ลดลงฮวบฮาบจนเงินจะถูกเนรเทศให้ไป
บำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคมแล้วก็ตาม

อันนี้ไ้ไม่ได้พูดเล่น ถ้าเกิดว่าคะแนนประพฤติกกรรมต่ำลงเกิน
กว่าสี่สิบคะแนนก็จะต้องไปทำกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ ผมไม่เคย
โดนหรอก แค่เฉียด ๆ มาตลอด

ผมวิ่งหอบร่างตัวเองตามไอ้พอยท์ออกมาหน้าโรงเรียน แม่
ก็รู้ว่าขามผมสั้นเป็นหมากระเป่า ในขณะที่แม่ขยายาวอย่างกับ
เกรย์ฮาวด์ ขนาดผมสับขาวิ่งหน้าตั้งยังจะตามไอ้ตัวสูงโย่งนี้ไม่ค่อย
ทันเลย จีบหาย อย่าให้กูสูงบ้างนะ

ได้แต่ฮึดฮัดฝักฝักความแค้นนี้เอาไว้ในใจเมื่อไอ้พอยท์มัน
ออกไปยืนโบกรถแท็กซี่แล้วเรียบริ้อย ส่วนผมก็ยังคงทิ้งทวนรอยยิ้ม
หวานจับใจให้น้องมะนาวคนสวยที่เพิ่งจะเดินผ่านไปพร้อมกับเพื่อน
หยุดหอบเก็บลื่นตัวเองแทบไม่ทัน

“รตมายังมึง”

“ถ้ามาแล้วกูกับมึงจะยังยืนเสนอหน้าอยู่ตรงนี้ไหม”

เออว่ะ

เข้า ไอ้เพื่อนเวร หลอกด่ากูโง่อีกแล้วไอ้เหี้ย

“กูว่ามึงคงลืมนไปแล้วว่าตีนกูหนักแค่ไหน”

“นี่มึงจะเตะกู”

“...” ก็เออสิวะ พุดขนาดนี้แล้วยังไม่ขอโทษกูจะกระโดดถีบ
มึงไปติดรั้วโรงเรียนให้ดู

“ไอ้เนิม...กูขอโทษนะ เพื่อนพอยท์ผิดไปแล้วคว่ำบบบ ไอ้
ลูกหมา มึงห้ามเตะกูนะเว้ย ให้กูแตกตีนใครก็ตีนก็ได้แต่ขอเว้นตีน
มึงแล้วกัน อืมจนจุไปยันชาติหน้า” ไอ้พอยท์หันมาทำหน้าที่เหมือน
หมาตาเหลือกใส่ผม เกะเกี้ยวเขย่ากันไปมาจนสมองผมเริ่มจะหด
เล็กลงทั้งๆ ที่ปกติก็ไม่น้อยจะมี

“พอไอ้สัส เขย่าขนาดนี้เห็นกูเป็นกระบอกเข็มซีเหรอก เวร
ไปเรียกรถ”

“ครับเพื่อนรัก จัดให้เลยเพื่อน” ไอ้พอยท์ยื่นหน้าหันมองหา
รถก่อนที่ทั้งผมและมันจะเห็นแท็กซี่คันหนึ่งกำลังขับตรงมา ผมนี่
เตรียมตัวจะขึ้นแล้ว เพราะเห็นๆ อยู่ว่ารถมันขึ้นป้ายว่าว่าง และ
ข้างในนอกจากคนขับก็ไม่มีใครนั่งอยู่ด้วย

ไอ้พอยท์ยื่นมือไปโบกรถ
ไฟสีแดงที่ขึ้นว่าว่างดับพี่บลงทันที ก่อนที่รถแท็กซี่จะขับเลย
พวกผมสองคนไป...

เลยไปไม่เท่าไร
แต่เลือกไปจอดรับกลุ่มสาว ๆ คอของกระโปรงสั้นที่ยืนรอถัด
ไปจากพวกผม ทำแบบนี้มันหมายความว่าอะไรวะ

คิดว่าคนอย่างนี้จะไม่ยอมไหม
ผมหันไปสบตากับไอ้พอยท์ ก้าวอาด ๆ ตรงไปยังกลุ่มรุ่นน้อง
ที่เพิ่งจะบอกทางกับคนขับแต่ยังไม่ได้ขึ้น พอเห็นผมเดินตรงเข้าไป
น้อง ๆ ก็ชะงักหันซ้ายหันขวาถอยหลังกับสายตาหงุดหงิดระดัดบ๊วย
พันของผมที่ก้มหน้าลงระดับกระจกรถที่เปิดอยู่ครึ่งหนึ่ง

“เมื่อกั๊ผมโบกรถพี่ แล้วไม่พี่ไม่จอด ปิดไฟหนีแล้วเลือกมารับ
เด็กผู้หญิงเนี่ยนะ?” ถ้าจอดแล้วบอกไปส่งรถกูยังไม่เคืองเท่านี้อะ
บอกเลย

“พี่ไม่เห็นน้องสองคน ขอโทษด้วยนะ”
เฮ้! ไม่เห็นแต่เลือกบอกถูกกว่าก็คน
“อย่าต่อแหลดิพี่ เพื่อนผมตัวเท่าควาย มองระยะสิบเมตรยัง
เห็นมันเลยมั้ง”

“เฮ้! ไอ้เด็กเวอร์นี่!”
“ทำไม พี่จะเอาไงอะ ลงมาเคลียร์เลยไหม” ผมทำ ถอยหลัง
รอให้ไอ้คนขับแท็กซี่มันลงมา ปกติผมไม่หาเรื่องใครก่อนนะ แต่มัน
เกินไปอะ โรคจิตเหวอถึงได้จ้องจะรับแต่นักเรียนผู้หญิงอะ ผมไม่
เคยคิดถูกใครนะ แต่มันไม่ถูกต้องไหมอะ ถ้าเกิดว่าผมมีเรื่องด่วน
ต้องรีบกลับหรืออะไรก็ตามแล้วมาเจออะไรแบบนี้ผมควรต้องรู้สึก
ยังไง

ไอ้พอยท์เดินมาสมทบพร้อมกับเพื่อนผมอีกสองสามคนที่
รู้จักเพราะอยู่ห้องเดียวกัน ไอ้พี่คนขับแท็กซี่ทำหน้าที่นำขุนมัวหันมอง

เมื่อเริ่มมีนักเรียนคนอื่น ๆ มามุงดู

“นักเรียน มีอะไรกัน!” เสียงคุณครูหนูซุฟายปกครองดังลั่น ทำเอากลุ่มนักเรียนแตกฮือ สลายแยกย้ายกันในพริบตา รวมถึงไอ้สองสามคนนั้นด้วย เหลือแค่ผมกับไอ้พอยท์ยังคงยืนนิ่งพร้อมกับน้อง ๆ มัธยมต้นกลุ่มที่รถแท็กซี่คันนี้จอดรับ

“ว่าไงนายเกียรติก้อง”

“แท็กซี่คันนี้น้ำมันปิดไฟใส่ผมกับไอ้พอยท์แล้วมารับน้อง ๆ กลุ่มนี้จะครู”

“แค่นี้?”

“มันไม่แค่นะครับครู เท่าที่ผมรู้...แท็กซี่สามารถปฏิเสธผู้โดยสารได้ต่อเมื่อผู้โดยสารคนนั้นมีท่าทีเป็นอันตรายต่อตนเอง หรือว่ามีจำนวนผู้โดยสารมากกว่าที่กฎหมายกำหนด ซึ่งผมกับไอ้พอยท์ก็ไม่ได้มีอาวุธ ไม่มีท่าทีคุกคามอะไร แล้วก็ไม่ได้เกินจำนวนที่รับได้ด้วย ผมแค่ต้องการเหตุผลว่าทำไมถึงไม่จอดรับผมสองคน แต่ขับเลยมารับน้อง ๆ กลุ่มนี้ พี่นิมไม่ได้ว่าอะไรน้อง ๆ นะครับ อย่าเข้าใจผิดนะ” ผมวាយหันไปส่งยิ้มหวานปลอบใจรุ่นน้องที่แสนน่ารัก

อยากขอบคุณครูปั่นที่ยึดวิธากฎหมายใส่หัวผมมาเมื่อสองวันก่อน ผมก็มั่ว ๆ เอา แต่มั่นใจว่าที่ครูเขาสอนมาก็ประมาณนี้แหละ

แท็กซี่คนนั้นทำหน้าที่เครียด ตบพวงมาลัยรูดเสียงดังจนน้อง ๆ รวมถึงครูซุซุดัง

ปึก!

“เออ ก็กูไม่อยากรับพวกมึงไง ไอ้เด็กเปรต พ่อแม่ไม่สั่งสอน ถึงได้มายืนด่าคนอายุมากกว่า ทำเป็นเอากฎหมายมาพูด คิดว่ากูกลัวหรือไง” พูดจบก็บีบแตรเสียงดังลั่น เด็กนักเรียนเดินหลบเข้าข้างทางเมื่อรถแท็กซี่คันนี้ขับพุ่งออกไป บีบแตรสร้างความรำคาญไปตลอดทางจนลับสายตา

นี่มันอะไรวะเนี่ย...

ไม่กลัวแต่ไปแล้ว บอกก่อนนะว่าผมไม่เคยที่จะทำตัวไม่ดี เอา
สันดานที่ใช้กับเพื่อนไปใช้กับผู้ใหญ่ ผมแยกแยะได้ว่าควรวางตัว
แบบไหน แต่กับบางคนมันก็อดไม่ได้จริงๆ

“พวกเธอนี่มัน...”

“ไอ้нім แท้ก็ขึ้นมา สองคันเลยวะ”

อะ ได้เวลาโกยแบบ ขึ้นยืนอยู่ต่อครูนุชรีคงได้บ่นพวกผมหู
ชาเป็นแน่

“ครูนุชครับ ผมกับไอ้พอยท์กลับก่อนนะครับ สวัสดีครับบบ”
รีบชิงยกมือไหว้คุณครูฝ่ายปกครองคนสวยที่กำลังตั้งท่าจะดู วิ่งไป
โบกแท็กซี่คันข้างหลัง ส่วนคันแรกก็ปล่อยให้น้องๆ มัธยมต้นกลุ่ม
นั้นไป ไอ้พอยท์บอกจุดหมายที่เราจะไปกัน

ฟิคินซัคคดปุมมิเตอร์

ผมหยิบโทรศัพท์หน้าจอแตกร้าวขึ้นมา นั่งเล่นสบายใจ แต่
พอนึกถึงคำคุณนายแม่ที่บอกว่าเทอมนี้ห้ามติด 0 ติด ร แล้วถึงจะ
ซื้อโทรศัพท์ใหม่ให้แล้วก็เจ็บปวดหัวใจ

สงสัยว่าเก็บเงินซื้อเองคงจะได้ง่ายกว่า

“นี่มึงยังไม่ซื้อใหม่หรอวะ หน้าจอแตกจนจะสัมผัสไม่ติดอยู่
แล้ว”

“คุณนายไม่ซื้อให้อะดิ โคตรแข็ง”

“เทอมนี้มึงก็อย่าติด ร ติด 0”

“ยากไอ้สัส เจ้อ้ยแย่งเตรียมให้กูแตก 0 แล้วเนี่ย” วิชา
ประวัติศาสตร์ที่ผมแสนจะโง่ เอาจริงๆ ที่เรียนมาผมก็โง่ทุกวิชา
ยกเว้นภาษาอังกฤษที่ตั้งใจเรียนและสอบพูดอ่านเขียนได้เต็มตลอด
เพราะอะไรนะหรอ...เพราะคุณครูที่สอนสวยมาก

ไม่ใช่แล้วเหอะ ผมแค่ชอบเรียนภาษา มันสนุกดี ยิ่งถ้าเรียน
กับครูต่างชาติก็ยิ่งสนุก เพราะฉะนั้นวิชาเดียวที่ผมได้เกรดสี่มา
ตลอดก็มีแค่ภาษาอังกฤษนี่แหละ

“มึงค้างงานใหม่ ได้ข่าวว่าเราไม่รับงานมึง”

“เออติ แล้วประเด็นคือทำงานเก่าๆหาย บอกให้กูทำส่งใหม่ พอเอาไปส่งบอกไม่รับแล้วเพราะเลยเวลา เหี้ยเอ๊ย! กูแม่งโคตรเซ็งเลย คุณนายรู้นี่กูโดนบ่นอีกแน่ๆ”

ผมบ่นพึมพำ ก่อนจะก้มหน้าก้มตาเลื่อนโทรศัพท์เล่นจนกระทั่งถึงจุดหมาย

ไอ้พอยท์พาผมเข้าไปนั่งสูมหั่วในร้านเกมทันที เสียงเด็กนักเรียนจอบแจภายในร้าน เครื่องประจำของผมกับมันยังคงไม่มีใครจับจอง จ่ายเงินให้พี่เจ้าของร้านเสร็จก็เป็นเวลาผ่านไปคลาญของผมงกับมัน ตั้งใจว่าจะเล่นกันแค่คนละชั่วโมงเพราะมีอะไรที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ต้องไปทำ

สองสาว ๆ!!!

พอหมดชั่วโมงผมงกับไอ้พอยท์ก็รีบตรงดิ่งไปยังสถานที่เรียนพิเศษของเราสองคนทันที เข้าไปนั่งไ้ๆ ก่อนเวลา เอี้ยวคอมองตามร่างบอบบางหลายต่อหลายร่างที่เดินผ่านสถานที่สอนพิเศษจนคอแทบหัก ให้ตาย...ทำไมเด็ก ๆ สมัยนี้ถึงได้โตเร็วจังวะ

บางคนคอชองนะ...แต่สูงกว่ากูที่เป็นผู้ชายอีก

โคตรเศร้า

แต่น้องน่ารัก ให้อภัย

ผมแกยืมให้เหล่ดอกไม้งามที่เบ่งบานประชันความสวยงามแข่งกัน กวาดสายตามองไปรอบ ๆ ห้องก่อนจะพบว่าคนที่นั่งกันอยู่ในนี้นั้นก็ไม่น้อยหน้ากันเลยสักนิด

ขาว

หมวย

สวย

น่ารัก...มีครบมาก

“สายตามึงไม่ได้หยุดเลยนะไอ้нім”

“ของมันดีนี่หว่า” ผมว่า แท้คงส่งยิ้มให้น้องหมวยแก้มยุ้ย คนหนึ่งที่เฟลอสบตาด้วย อ่า...คนนี่แหละที่ผมจะเข้าไปแจกขนมจีบ ในวันนี้ แต่คงต้องรอเลิกเรียนพิเศษก่อน อย่างน้อยผมก็ควรจะต้องตั้งใจ เรียนให้คุ้มกันกับเงินที่พ่อแม่เสียให้มานั่งเรียน

“กูเห็นไอ้พวกกางเกงน้ำเงินก็จ้องอยู่นะ”

“ฮะ!? เอาจริง” ผมหันไปเลิกคิ้วกับไอ้พอยท์ เลื่อนสายตาไปยังกลุ่มเด็กผู้ชายที่นั่งติดกับกระจกอีกฝั่งหนึ่งของห้องและพบว่ามีคนหนึ่งในกลุ่มที่เล็งคนเดียวกันกับผมเช่นกัน

แล้วยังไงวะ

กางเกงน้ำเงินผมไม่กลัวหรอกเว้ย เดี่ยวกางเกงดำคนนี้จะโชว์ให้ดูเองว่าสาว ๆ เขาชอบแบบไหน

หลังจากจบจากการเรียนพิเศษผมก็รีบเดินตามสาว ๆ กลุ่มนั้นออกไปพร้อมกับไอ้พอยท์ทันที เขาเรียกว่าเปิดก่อนได้เปรียบ ไม่ต้องหยุดคิดอะไรทั้งสิ้น เดินตรงดิ่งเข้าไปหาสาวคนนั้นที่กำลังหัวเราะพูดคุยอยู่กับเพื่อน ๆ ของเธอ

ก่อนจะหยุดและหันมามองผมที่เดินเข้าไปหา

“ชื่อนี้ใช่ปะ” ผมถาม

จำมาจากตอนที่ครูสอนพิเศษเรียกตอบคำถามนะ

“อืม มีอะไรหะ” เสียงหวานใสชวนเคลิ้มตอบกลับมา ผมยกยิ้มอยู่ในใจ คิดว่ายังไงคนนี้ก็คงไม่พลาด สายตาบังเอิญเลื่อนไปสบเข้ากับสิ่งมีชีวิตใหญ่โตที่อยู่เยื้องไปไม่ไกล ต้องบอกว่าใกล้มาก และสิ่งมีชีวิตนั้นก็กำลังมองตรงมาทางผม ยิ้มด้วย

ยิ้มอะไรวะ

ถึงปากจะคันยับยับแต่ผมก็ไม่ใช่ว่าจะชอบหาตีนเท่าไร จากที่เห็นใส่ช็อปและนั่งรวม ๆ กันแล้วคิดว่าผมน่าจะซึ่มากกว่าอดถ้าเกิดไปสะกิดทางเข้า

“นาย สรุปเรียกเราทำไม”

“อ๊ะ โทษๆ คือเราซื้อนิม เราชอบเธออะ ขอเบอร์ได้ไหม”
แนะนำตัวก่อนจะยื่นโทรศัพท์ฟังๆ ไปตรงหน้าสาวสวย อีกฝ่าย
ชะงักมือที่กำลังจะยื่นมารับโทรศัพท์ผมทันที หันไปสบตากับเพื่อน
ก่อนจะยิ้มแห้งๆ ออกมาใส่ผม

“คือ...เราขอโทษนะ แต่เรามีแฟนแล้วอะ”

ฮะ!?

ก็...เมื่อก็...เดียว เมื่อก็กำลังจะรับแล้วไม่ใช่หรอ

ผมยืนงงเป็นไก่ตาแตก ได้ยินเสียงหัวเราะของไอ้พอยท์ลอย
มาจากที่ไกลๆ หันไปส่งนัยน์กลางให้มันก่อนจะมองตามกลุ่มสาว ๆ
ที่เดินหนีไปอีกทาง

“เธอ...เธอที่ซื้อนิงอะ ขอเบอร์หน่อยดิ”

เฮ้ย! ๗

ไอ้กางเกงน้ำเงินมันเอว่ะ

ผมเตรียมจะยิ้มเยาะเย้ยมันแล้ว แต่ก็ต้องอ้าปากค้างเมื่อ
ผู้หญิงคนเดียวกันกับที่ปฏิเสธผมว่ามีแฟนแล้วทำท่าทางขอเงิน
ยื่นมือไปรับโทรศัพท์จากไอ้หน้าหล่อ สูงขาว ท่าทางว่าพ่อจะรวย
ก่อนจะบรรจงกดเบอร์ลงไปและส่งคืนกลับให้เจ้าตัว

มันจะไม่น่าแค้นเคืองเลยถ้าไอ้กางเกงน้ำเงินมันไม่หันมายิ้ม
เยาะเย้ยผม

ไอ้เหี้ย! ญยอมไม่ได้

“น้องครับ”

ฮะ!?

ใครเรียกวะ

ผมหันกลับไปเตรียมจะเหวี่ยงเต็มที่ แต่ก็ต้องชะงัก คอหดลง
เมื่อเห็นร่างหมีควายยืนอยู่ตรงหน้า ผู้ชายใส่เสื้อปัดสูงใหญ่จนผม
คิดจะแก้มตายเพื่อหนีหมีตัวใหญ่ยักษ์

พ่อแม่เลี้ยงด้วยอะไรถึงได้มีหุ่นแบบนี้!

หนุ่มหมีที่ผมว่าไม่ใช่ว่าคนตรงหน้ามันอ้วนพีอะไรนะ คือหุ่น
แน่นมาก ผมกลืนน้ำลายลงคอกลัวเลยว่าเสื้อพีเชามันจะปริขาด
ก่อนหรือเปล่า แต่ที่แน่ๆ คือภูเขาเสียงตัวเองไม่เจอแล้ว เบรียวติน
หัวจัดมาตั้งนาน แต่ตอนนี้เสื้อกกลัวตัวสั้น

“...”

“สาวไม่ให้เบอร์หรือเรา”

เอ้า แทงใจดำกู!

“เสื้อ” ผมว่ากระแทกหน้าคนตัวสูงไป ถึงใจจะยังกลัวตีนพี
เขามาประทับบนหน้าก็ตาม

“พูดไม่เพราะเลยนะ”

โอย ขาถูกแข็ง ขยับหนีถอยหลังไม่ได้

ผมกลืนใจสบสายตาฟาดฟันส่งไปให้ โดนตีนก็โดนวะ ก็มัน
มาหาเรื่องผมก่อนอะ

“พี่ยุ่งไรด้วยวะ!”

ว่าแล้วยังจะเสื้อกยืมอีก

มันมีเรื่องอะไรให้ยืมนักหนา ผมไม่อยู่แล้วแม่ ไอ้พอยท์แม่
ก็ไม่มาช่วยกูเลย ตามสาวที่หนีไว้ไปแล้วอีก อย่าให้เจอนะ พ่อจะ
ฟาดให้

ผมสะบัดหน้าเดินหนีคนตัวเท่าหมีไปอีกทาง

หมีบ!

“เฮ้ย!” ผมสะดุ้งเหือกอุทานลั่นเมื่อถูกคว่ำแขนเอาไว้ โอ้ย!
ชวยแล้วไงนี่โม่ หรือว่านี่จะเป็นแฟนของไอ้พีคนนี้วะ แล้วทำไมไม่
ไปหาเรื่องไอ้กางเกงน้ำเงินนั่นเล่า ก็เห็นอยู่ว่าผมไม่ได้เบอร์นี่

“ชื่ออะไร”

...

“...”

โอ้ย! จะจ้องอะไรนักหนา

“นิม” ผมเหวี่ยงเสียงตอบไป

“นิม?”

“เออ มีปัญหาหรือไง”

พี่ตัวเท่าหมีระบายยิ้มออกมา ทำไมผมรู้สึกแปลกๆ สายตา
ที่เขาเหมือนตอนที่พ่อมองไอ้บิงซูหมาที่บ้านด้วยความเอ็นดูอะ ล้วง
มือเข้าไปในกางเกงก่อนจะหยิบบางสิ่งบางอย่างส่งมาตรงหน้าผม

“พี่ขอเบอร์ได้ไหม”

...

อะ!?

“อะอะไรนะ”

“เบอร์น้องนิม”

เดี๋ยวว ว๊อท!

นี่มันอะไร แล้วไอ้พี่หุ่นหมีมันขอเบอร์ผมทำไม หรือว่า...

“เฮ้ยพี่! ผมยังไม่ได้ยุ่งอะไรกับน้องเลยนะ” ผมรีบปฏิเสธ ดัน
ออกจากมือที่ไม่ต่างอะไรจากคีมหนีบเหล็ก จับแน่นจนแฉะไม่ออก
ว๊อยยย ไอ้พ่อยท์ ช่วยกูด้วยยย

ลั่นชื่อนี้ไม่คู่หูรอกแตกของมึงแล้วเนี่ยยย

“เกี่ยวอะไรกับคนชื่อนี้...”

อะ อ้าว ไม่เกี่ยวกับน้องรอกเหร

“แล้วจะเอาเบอร์กะ...ผมไปทำอะไร” ไม่ได้กลัว แค่รู้สึกอยาก
จะมีมารยาทกับคนที่อายุมากกว่าขึ้นมาเฉย ๆ

“แล้วนิมอยากได้เบอร์น้องผู้หญิงคนนั้นไปทำอะไรล่ะครับ”
เสียงทุ้มเอ๋อถามกลับ ผมนิ่งเงียบใช้ความคิด ก่อนจะหยุดชะงักลม
หายใจของตัวเอง เงยหน้าขึ้นสบสายตาเอ็นดูระดับสิบที่ได้รับจาก
คนร่างหมีตรงหน้าด้วยความตกใจ

ผมขอเบอร์น้อง = ขอเพื่อจะจีบ

ละ แล้วไอ้พี่คนนี้ก็ขอเบอร์ผมด้วยเหตุผลเดียวกัน

...

“ไอ้หมี! ไอ้เหี้ย น้องเขาซ็อกไปแล้วไหม”

“โคตรได้เลยเพื่อนกู”

“เพื่อนพี่หล่อรวยโอนไวนะครีบน้อง”

...

..

.

“อย่าไปฟังพวกมัน ว่าไงครีบ พี่ขอได้หรือเปล่า”

บทที่ 1

หลายเดือนต่อมา...

เสียงออดหมดคาบเรียนวิชาสุดท้ายของวันดั่งขึ้น เด็กนักเรียนภายในห้องพร้อมใจกันส่งเสียงออกมาในขณะที่คุณครูพูดแซวเรื่องท่าทางดีอกดีใจของพวกเขาเรียกเสียงหัวเราะทั่วห้อง ผมเก็บสมุดลงในกระเป๋าแฟบ ๆ ของตัวเองขณะที่มือก็หยิบโทรศัพท์เครื่องใหม่ของตัวเองขึ้นมาเล่น

ตอบแชทน้องมะนาวก่อนจะกลับไปแชทของน้องซี

มีอยู่สองคนเท่านั้นที่ผมคุยอยู่ด้วยในตอนนี ตั้งแต่เมื่อหลายเดือนก่อนที่ถูกหิมควายตัวใหญ่เข้ามาบอกว่าจีบแบบใด ๆ ความมั่นใจในหน้าตัวเองของผมก็ลดลงฮวบฮาบ ไม่คุย ไม่ไปไต่าะเด็กที่ไหนอีกเลยจนกระทั่งเปิดเทอมใหม่ ปีการศึกษาใหม่ นักเรียนรุ่นน้องม.สี่ที่เข้ามาใหม่ บอกเลยว่ามันกระตุ่นเสียที่กำลังจำศีลแบบผมให้ตื่นขึ้นมา

น้องมะนาวอยู่ ม.4/7 เป็นสายศิลป์-ภาษาจีน ขาวสวยตรงสเปคมากที่สุด ส่วนน้องซีนะเด็กสายวิทย์ เฟรนด์ลีน่ารัก ดัดฟันด้วย

ไม่อยากจะอวด

ไอ้พอยท์มันยังอีกฉามอยู่เลยที่ได้คุยกับน้อง ๆ

ช่วยไม่ได้นะเพื่อน สูงหล่อหน้าตาดีแล้วยังไง หล่อตัวเล็ก
สเปคน้อง ๆ อะเคยได้ยินไหมครับ

อ้าว

ตอบน้อง ๆ เสร็จผมก็เก็บโทรศัพท์หยิบกระเป๋าเดินออกจาก
ห้องเรียน วันนี้ไอ้พอยท์มันไม่มา เห็นว่าเป็นอีสุกอีใส แม่มันเลยให้
ลาหยุดยาวไปหนึ่งสัปดาห์เลย แล้วค่อยมาตามงานเอาทีหลัง เพื่อน
สนิทไม่มานี้ผมก็แอบเหงา ๆ นะ แต่ก็ไม่มากเท่าไรเพราะยังมีเพื่อน
ในกลุ่มอยู่ คิดว่าจะลงไปเตะบอลกับพวกมันก่อนจะกลับสักหน่อย
เรียกเหิงก่อนกลับบ้าน

ไม่ใช่อะไรหรอก กลับไปเดี๋ยวคุณนายก็ใช้ให้ผมรดน้ำต้นไม้
อีก ทั้งที่ปกติสูงใหญ่ก็เป็นคนคอยรดให้อยู่แล้วทุกวัน

ผมลงมาถึงด้านล่างของอาคารสูงเจ็ดชั้น พาตัวเองวิ่ง
กึ่งเดินชายเสื้อหลุดลุ่ยไปยังสนามบอลที่พวกเพื่อน ๆ กำลังเล่นอยู่
วางกระเป๋าลงก่อนจะวิ่งไปในสนามฝั่งเพื่อนตัวเองที่มีคนน้อยกว่า
ปกติเราก็มາเตะบอลกับพวกรุ่นพี่รุ่นน้องแบบนี้ทุกวันอยู่แล้ว

เห็นผมวิ่งลงไปพวกเพื่อนก็เริ่มส่งบอลมาให้

ผมไม่ได้เก่งขนาดว่าเล่นเอาจริงเอางังลงแข่งกับใครได้ แต่
ฝีมือก็ได้แะ ฝีเท้าก็เช่นกัน ความไวของผมนี้แหละที่เป็นจุดเด่น
เวลาเล่นเลย

ผ่านไปเกือบยี่สิบนาทีก็เริ่มเหนื่อย เหงื่อชุ่มแผ่นหลังในตอน
ที่ผมเดินกลับมา นั่งลงบนม้าหินที่ตั้งอยู่ใต้ต้นปาล์มขนาดใหญ่ มัน
ถูกปลูกอยู่คู่กับโรงเรียนนี้มาตั้งนานแล้วละ ให้ร่มให้เงาบังแสงแดด
ไม่ให้ส่องลงมาถึงผมที่นั่งหอบล้นห้อยอยู่

วิ่งพล่านกันไปตอนอยู่ในสนาม

พอดีสาว ๆ มานั่งดูเยอะ พี่นี่ไม่คนนี้ก็เลยต้องโชว์พาวเวอร์

สักหน่อย สรุปลือคือแทบตาย หายใจหอบแฮกๆ หันไปรับน้ำดื่มมาจากเพื่อนในกลุ่มที่นั่งดูอยู่ข้างๆ

“หายเหนื่อยแล้วค่อยแดกนะมึง”

“เออ เหนื่อยจิบหาย” ผมบ่นอุบ มองแสงแดดที่ทอดตัวลง ย้อมสนามฟุตบอลให้กลายเป็นสีส้มอ่อนๆ ในเวลาตอนเย็น นั่งรอจนกระทั่งตัวเองหายเหนื่อย หยุดหอบเป็นหมาตะกุกน้ำแล้วถึงจะเปิดฝาขวดยกเอาน้ำเปล่าขึ้นดื่มอีกใหญ่ไปหลายต่อหลายอีก

สายหัวปฏิเสธรูกขึ้นทอดที่เพื่อนมันส่งมาให้ก่อนจะย็นน้ำคืนไป

“ถูกลับดีกว่า”

“เฮ้ย ไม่เล่นต่อเหวอะ”

“ไม่อะ เดี่ยวเย็นวันหมด” ผมตอบ บ้านผมอยู่ไม่ไกลแต่มันก็ไม่ได้ใกล้ ปกติก็นั่งวินมอเตอร์ไซด์กลับตลอดเพราะขี่เกียจโทร.แล้วรอให้ลุงใหญ่มารับ ผมไม่เอยกรบวงลุงเขาด้วย แค่ว่าต้องคอยไปรับไปส่งพ่อผมทุกวันก็เหนื่อยแะแล้ว ตัวผมวันๆ หนึ่งก็ไม่ใช้เงินเยอะอยู่แล้ว พอเหลือจ่ายค่าวินแล้วยังเอาไปหยอดลงกระปุกหมูได้อีก

เก็บเอาไว้ซื้อรองเท้าผ้าใบคูใหม่ ลิ้มเต็ด...มีวงจำหน่ายแค่เพียงไม่กี่คู่เท่านั้นในประเทศไทย ซึ่งผมคำนวณเอาไว้แล้วว่ายังไงเงินผมก็ต้องเก็บได้ทันก่อนที่รองเท้าคูนี้จะวางขาย

ผมเดินไปตรงจุดบริการรถมอเตอร์ไซด์รับจ้าง

บอกเส้นทางกับลุงที่ประจำอยู่ก่อนจะขึ้นไปนั่งซ้อน

ปกติระยะทางจากโรงเรียนไปถึงบ้านผมก็ประมาณยี่สิบบาท พอลงเดินต่อไปอีกนิดก็ถึงบ้านผมแล้ว เสียงไ้อ์บิงซูเห่าต้อนรับดังลั่นบ้าน โกลเดินรีทรีฟเวอร์ตัวโตกระโดดพุ่งเข้าใส่ผมจนเกือบจะหงายท้องหัวฟาดพื้น

“ไ้อ์บิงซู! โอ้ย! ไ้อ์มานี่ มึงจะฆ่าเจ้าของสุดที่รักของมึงหรือ

ใจ ฮ่า ๆ มาเน่เลยนะ ไม่ต้องทำหน้าหงอเลย อี้ ทำไมมึงเหม็นจ้ะ ออกไปเล่นข้างนอกบ้านมาอีกแล้วไอ้ใหม่” ผมโยนกระเป๋าวีซิงตัวนั่งเล่นกับหมาตัวโตอยู่ที่สวนในบ้านขณะที่ลุงใหญ่กำลังลากสายยางมาเพื่อจะรดน้ำต้นไม้

“ลุงใหญ่สวัสดิ์ครับ”

“อ้าว หนูนิมกลับมาแล้วหรอ ทำไมไม่โทร.ให้ลุงไปรับละ เลิกแล้วทีหลังก็โทร.เรียกลุงสิ”

ผมส่ายหัวยิ้ม ๆ หันกลับมาदनหน้าไอ้บิงซูออกไปไกล ๆ จากหน้าผม

“ไม่เป็นไรรับลุง ปกติผมก็นั่งวินตลอด...แหะะ มึงอย่ามาเลียหน้ากูนะเว้ย น้ำก็ไม่อาบ ไปอาบน้ำก่อนเลยไป! ไม่งั้นไม่เล่นด้วย” นั่งหยอกล้อกับหมาของตัวเองสักพักก่อนจะลุกหยิบกระเป๋าดินเอื่อย ๆ ไปเปิดประตูเข้าบ้าน

คุณนายกำลังนั่งดูทีวีสบายใจเลย

ละครน้ำเน่าวิรวัน พระเอกโง่เหมือนควายแต่นางเอกก็รัก แค่ได้ยินเสียงนางร้ายในละครตบตีกับนางเอกเพื่อจะแย่งพระเอก แล้วผมก็ทำหน้าเหม็นเพื่อขึ้นมาทันที

“สวัสดิ์ครับคุณนายแม่” วางกระเป๋าลงบนโซฟา ก่อนจะเดินตรงไปยังห้องกินข้าว เปิดฝาชีดูว่ามีอะไรให้กินบ้าง

“กลับเย็นตลอด แล้วเสื้อผ้านะไม่เคยเรียบบร่อย หัดแต่งตัวให้มันเรียบบร่อยเหมือนคนอื่นมันจะเป็นอะไรใหม่” เสียงบ่นเริ่มดังขึ้นขณะที่ผมกำลังตักข้าวมานั่งกิน เป็นเรื่องปกติของชีวิตไปแล้วสิ และถ้าเลือกกระหว่างไว้เสียงบ่นกับทุกวันมีแต่เสียงคุณนายผมก็คงขอเลือกอย่างหลังนี้แหละ

บ่นได้สักพักก็หยิบเอากระเป๋ามาเปิดดูก่อนจะเริ่มบ่นอีกรอบ

ผมนั่งกินข้าวจนเสร็จ เอาจานไปวางในอ่างล้างจาน เปิดตู้เย็น

ดื่มน้ำเรียบร้อยแล้วถึงจะเดินออกมาหิบบกระเป๋ที่ตั้งอยู่ข้างคุณนาย
กดจุกหอมแก้มอีกฝ่ายเต็มแรง

“พอกลับมาแล้ว จะกินมื่อเย็นเรียกด้วยนะคุณนาย”

บอกเสร็จก็รีบวิ่งขึ้นห้องมาด้วยความรวดเร็ว แน่นอนว่าที่กิน
ข้าวไปนะแถมมื้ออาหารก่อนมื่อเย็น ไม่ใช่มื่อเย็นจริง ๆ สำหรับผม

ถอดเสื้อผ้ายาวลงไปในตะกร้าก่อนจะเปิดคอม กดพัดลม
เบอร์สามให้จ่อตรงไปยังเก้าอี้ที่ผมนั่ง เชื่อมต่อโปรแกรมตัวกลางที่
ใช้สำหรับเล่นเกมกับเพื่อนที่กำลังออนไลน์อยู่เช่นกันในตอนนี

ผมเปิดเข้าหน้าเกมขณะที่ตอบแชทน้องมะนาวไปพลาง

ตัดบทสนทนาว่าแม่ให้ไปกรอกน้ำแค่นั้น แล้วผมก็ไม่ได้ตอบ
น้องอีกเลย

น้องสวย น้องน่ารัก แต่น้องยังไม่สำคัญพอที่จะทำให้ผมเลิก
สนใจเกมแล้วหันมาสนใจน้องได้ อีกอย่าง...ผมก็จิบ ก็คุ้ยเล่น เก็บ
แต้มไปเรื่อย ไม่เคยคบกับใครจริงจังสักที

ส่วนไอ้เรื่องที่เคยถูกผู้ชายตัวเท่าหมีมาตามจีบนะ...ลืม ๆ มัน
ไปเถอะ

หลังจากวันนั้นผมก็ชวนคุณนายไปเข้าวัดทำบุญมาเรียบร้อย
หลายเดือนที่ผ่านมาจนกระทั่งผมขึ้นเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้าใน
ตอนนี้ ผมก็ไม่เคยพบเจอผู้ชายคนนั้นอีกเลย

ซึ่งมันก็เป็นเรื่องที่ดีมาก ๆ

ผมไม่ใช่เกย์หรือเปล่าวะ แต่ก็ไม่ได้รังเกียจอะไรนะ แด่ไม่ได้
ชอบผู้ชาย ถึงสาว ๆ ในห้องบางคนจะชอบจับผมจิ้น...ใช่ไหม อะไร
จิ้น ๆ เนี่ยแหละ ผมกับไอ้พอยท์คือโดนตลอดเลย ออกไปพุดบท
สนทนาคู่กันก็โดนแซวแล้ว

ผมนั่งเล่นเกมอยู่บนห้องจนกระทั่งคุณนายมาตามลงไปกิน
ข้าวพร้อมกับพ่อที่กลับมาจากที่ทำงาน มื้ออาหารไม่ได้พิเศษอะไร
ก็กับข้าวธรรมดาทั่วไปที่อร่อยเหาะเพราะเป็นฝีมือของคุณนาย พ่อ

พูดคุยอยู่กับคุณนายเรื่องที่ว่าพรุ่งนี้จะมีเพื่อนมาเยี่ยมที่บ้านให้ทำอาหารเผื่อด้วย

พรุ่งนี้ผมมีนัดกับเพื่อนไปดูหนังกันก็เลยไม่ได้สนใจเท่าไร
เรื่องแขกหรือว่าเพื่อนของพ่อ

นั่งกินข้าวเสร็จก็เก็บเอาจานไปล้างคว่ำเอาไว้ก่อนจะขึ้นห้อง
มาเล่นเกมต่อ

เสียดายที่ไอ้พอยท์มันมาเล่นไม่ได้ วันนี้สาว ๆ เยอะไปหมด
เล่นไปจนกระทั่งเวลาเที่ยงคืนตรงผมถึงได้ปิดคอม ปิดพัดลมแล้ว
เปลี่ยนมาเปิดเครื่องปรับอากาศแทน ลุกไปอาบน้ำแต่งตัวในเวลา
อันรวดเร็วไม่ถึงห้านาทีก็แต่งตัวเดินออกมาปิดไฟและล้มตัวนอนลง
ไปบนที่นอนนุ่มแสนนุ่ม

อ่าาา สุขใจเล่าจะเท่าศุภร์-เสาร์-อาทิตย์

ตื่นสายได้

แถมยังไม่ต้องรีบทำการบ้านอีกด้วย

ผมงัวเงียตื่นในตอนสายของวัน ที่รู้ก็เพราะว่าเมื่อเช้าตื่นมา
รอบหนึ่งแล้วในตอนที่คุณนายมาเคาะห้องบอกว่าจะเอาผ้าไปลง
เครื่องให้ ตื่นแล้วให้ผมไปเอาออกจากเครื่องมาตากด้วย แต่ขี้เกียจ
อะ...ไม่อยากลุกจากเตียงเลย นอนบิดไปบิดมาก่อนจะคว้าโทรศัพท์
ขึ้นมาเปิดแชทดูข้อความมอร์นิงในยามเช้าของน้องมะนาวและ
น้องซี

น่ารักกันจริง ๆ เลย

แล้วแบบนี้จะไม่ให้พี่นี่เ็นคนนี้เ็นคนน้อง ๆ ได้ยังไง

ผมส่งข้อความตอบน้อง ๆ ไปก่อนจะยันตัวลุกขึ้นจากเตียง
หันมองไปรอบ ๆ ห้องก่อนจะเบิกตากว้างเมื่อนึกอะไรขึ้นมาได้

ไอ้เนื้มมม จิบหายแล้วมึง

แบงก์ร้อย แบงก์ยี่สิบ...คือทุกแบงก์อยู่ในกางเกงนักเรียนผม
ตัวที่ใส่เมื่อวานหมดเลย ถ้าคุณนายเก็บไปก็ไม่ได้คืนแล้วแน่ ๆ

ผมรีบวิ่งลงจากห้องไปยังเครื่องซักผ้าที่ถูกติดตั้งเอาไว้บริเวณครัวที่อยู่ด้านหลังของบ้าน เปิดออกมาหีบกางเกงนักเรียนขึ้นมาใส่ดูทีละตัว ครักกระเป๋าค่อยออกมาทั้งสามตัวก่อนจะถอนหายใจโล่งอกเมื่อพบว่าเงินยังคงอยู่ในกระเป๋ากางเกงตัวที่สาม และไม่ได้ถูกป้อนจนและไปแล้ว

หีบเสื้อผ้าในเครื่องใส่ลงตะกร้าก่อนจะเดินตาปิดเพื่อจะไปเข้าห้องน้ำ ล้างหน้าล้างตาจนเสร็จพร้อมกับเงาร่างของใครบางคนที่ลอดมาจากช่องประตูข้างใต้

หรือว่าจะเป็นพ่อ...

ผมถึงประตูเปิดออก สายตาปะทะเข้ากับร่างสูงใหญ่ แผ่นอกแน่นที่แทบจะจิ้มหน้า ขนในกายลุกชันขึ้นมาทันที หัวใจเต้นตึกตักกับลักษณะที่คุ้นหูคุ้นตาแปลก ๆ ผมลากสายตาขึ้นไปมองดูใบหน้าของคนที่กำลังยืนขวางผมอยู่ ตาเบิกกว้างขึ้นจนแทบจะถลนออกมา จับพลันเสียงของผมก็ดังลั่นไปทั่วบ้าน

“คุณนายยาย!!! ไจรเข้าบ้าน ไทร.แจ้งตำรวจเร็ว พ่ออออ! พ่อมีไจรอยู่ในบ้าน”

“เฮ้ย! นี่โม่ อย่าตะโกน พี่ไม่ใช่ไจรครับ”

...

นั่นสิ

ไม่ใช่ไจร...

“มีหมีหลุดออกมา! พ่อ พ่อออ ไทร.แจ้งกรมป่าไม้มาจับหมีเร็ว”

“ตอนเด็กๆ ว่าน่ารักแล้ว ตอนโตน่ารักกว่าเดิมอีกนะคะเนี่ย”

“น่ารักคะแต่ดีอ! เจ้าชู้ด้วย ไม่รู้ว่าเหมือนใคร เผลอหน่อย เบอร์สาว ๆ เต็มเครื่องตลอด” คุณนายของบ้านเริ่มพูดเพาลูกชาย

ตัวเองที่กำลังนั่งหน้ามู่ยหั่วได้อยู่บนโซฟาข้างกาย สายตาของผม จับจ้องไปยังร่างเท่าหมีของใครอีกคนที่นั่งอมยิ้มส่งมาให้ สายตา เอ็นดูที่ยิ่งมองก็ยิ่งขัดใจ อยากจะพุ่งเข้าไปตะกุกใบหน้าหล่อๆ ฝาก ร้องรอยเอาไว้สักสามสี่รอยแล้วหนีขึ้นบ้าน

แต่ทำไม่ได้!

ทั้งพ่อทั้งคุณนายเอาแต่ส่งสายตาดูๆ มาให้ในตอนที่ผมบอกว่าจะขึ้นห้อง

ก็ผมไม่ชอบหมี!

คนอะไรหุ่นเหมือนหมี แล้วยังจะชื่อหมีอีก ผมไม่ชอบ! ไม่ชอบสายตาก็มองมา ไม่ชอบที่โลกมันกลมเหวี่ยงเอาผู้ชายคนแรก ที่ทำให้ความมั่นใจในความหล่อของตัวเองลดลงมาเป็นลูกชายของ เพื่อนสนิทของผมแบบนี้

-/- หัวร้อนว้ายยย

“นี่โม! นั่งหน้ามู่ยอะไร แล้วแม่บอกให้ขอโทษพี่หมีเขานะ ขอโทษหรือยัง”

คุณนายเริ่มทำเสียงดูใส่ผมอีกแล้ว

ขัดใจจริงๆ เลย จะให้ผมไปขอโทษหมี เอ้ย! คนที่บุกรุกเข้ามาในบ้านคนอื่นทั้งๆ ที่ยังไม่ได้รับอนุญาตเนี่ยนะ ไม่มีทางหรอก

“ฮึ!” เซ็ดหน้าใส่เลยนี่

“นี่โม!”

“ไม่เป็นไรรับคุณน้ำ น้องคงตกใจผม จริงๆ แล้วไม่ได้ตั้งใจหรอกครับ” มนุษย์ตัวโตเอ่ยขึ้นมาพร้อมกับรอยยิ้ม แล้วทำไมถึงยิ้มเฉยๆ ไม่ได้ มือจำเป็นต้องมาลูบหัวผมขี้เบาๆ เหมือนสนิทกันลิบชาติแบบนี้ไหม พอจะปิดอกเปี่ยงตัวหนีสายตาเจ้ากรรมก็ดันไปปะทะเข้ากับดวงตาคาดโทษของคุณนายเข้าพอดี

ร่างกายพลันแข็งทื่อ นั่งสงบเงียบปล่อยให้มีอะไรอยู่ผลออกไปเอง

“ก็อย่างที่หมีเขาวา น้องนิมเขาคงตกใจ จะว่าไปแม็กก็แอบเห็นด้วยนะ เห็นลูกชายตัวเองที่โรนิกว่าหมีบุกเข้าบ้านทุกทีเลย”

กตโลโก้ไปเลยรว ๆ

ถ้าพาไปเดินป่าหรือท่องเที่ยวแบบธรรมชาติคงได้มีคนแตกตื่นกันบ้างแหละ นึกว่าหมีหลุดออกมา

“ไม่เลยคะ น้องหมีหล่อมมาก ได้คุณพ่อเขามาเต็ม ๆ เลยนะคะ” คุณนายเอ่ยชมอีกฝ่าย ส่วนผมก็นั่งขมุกขมิบปากอย่างเสียมารยาทก่อนจะสะดุ้งโหยงเมื่อถูกสองนิ้วสังหารบิดเนื้อใต้ท้องแขนเต็ม ๆ และเกือบจะแหกปากร้องลั่นบ้าน แต่ต้องเก็บเอาไว้เดี๋ยวจะเสียเซิงหมด

คุณนายใจร้าย!

“ขอโทษพี่เขาก่อน”

ผมทำหน้ามึนไม่ยอมขอโทษง่าย ๆ

“นี่ไม่”

“...”

“นิม!”

“รู้แล้ว ๆ ขอโทษ” สะดุ้งโหยงอีกรอบเมื่อคุณนายตั้งท่าจะหยิกเนื้อผมอีกครั้ง หันไปขอโทษขอโพยคนร่างหมีชื่อหมีที่นั่งอยู่ไม่ไกลกัน สะบัดหน้าหนีเมื่ออีกฝ่ายส่งรอยยิ้มกลับมาให้ผม รอยยิ้มและแววตาเหมือนกับที่เจอกันครั้งแรกในตอนนั้น ผมขนลุกชูขึ้นมาทันที อยากจะหาทางพาตัวเองหนีออกไปจากที่ตรงนี้ ไม่อยากถูกหมีตัวใหญ่จับจ้องด้วยสายตาเหมือนว่ากำลังเอ็นดูกันแบบนั้น

“ขอโทษแล้วก็ไปเอาเสื้อตัวเองออกมาตากได้แล้ว สายจนตะวันตกจะตรงหัวเพ็ญจะเสด็จลงมา เอาไปตากแดดหน้าบ้านมันจะได้ไม่อับ เสร็จแล้วก็อย่าลืมอาบน้ำให้บิงซูมันด้วย วันก่อนแม่เปิดประตูบ้านออกไปแล้วมันหนีไปเที่ยวเล่น”

พอบอกให้ไปได้ผมก็แทบจะตัวลอยออกจากห้องรับแขกทันที

หันไปขบเขี้ยวเคี้ยวฟันตัวเองใส่เจ้าของสายตาก็ยังคงมองตามมา

“แล้วนี่หมเรียนปีไหนแล้วคะ”

“ปีสี่ค่ะ เรียนวิศวะ นี่เขามีธุรกิจของตัวเองด้วยนะคะ เปิดร้านอาหาร ร้านที่พวกวัยรุ่นชอบไปกันนะคะ เอาไว้วันไหนหมีเขาวางแล้วจะให้มาพำน้องนี่ไม่ไปเที่ยวเล่นบ้าง”

“จริงหรอคะ อายุเท่านี้มีธุรกิจของตัวเองแล้ว เก่งเหมือนพ่อของเขาจริง ๆ”

ผมขยับปากพูดตามถ้อยคำที่ได้ยิน รู้สึกหมั่นไส้ขึ้นมาตึงตึงกับอึแค่นี้เปิดร้านอาหารมันจะไปดูยิ่งใหญ่อะไร แม้ผมก็ชมเวอร์ไปได้แต่จะว่าไปตัวใหญ่ตัวโตขนาดนั้นนึกว่าจะเป็นพวกโค้ชในฟิตเนสหรือว่าพวกนักกีฬาเล่นกล้ำเสียอีก

“ให้พี่ช่วยไหมครับ”

“เหวอ! เขี่ย ๆ ใครให้มึง เอ๊ย! พี่เข้ามาในนี้” ขวัญเอ๊ยขวัญมานะตัวกู ให้อีพี่หมื่นแม่ก็เข้ามาไม่ให้สัมผัสให้เสียง ผมตกใจเกือบจะปล่อยตะกร้าร่วงทับนิ้วเท้าของตัวเอง อุทานปล่อยสัตว์เลื้อยคลานออกจากปากไปตั้งสามสี่ตัว เดี่ยวคุณนายได้ยินผมก็โดนบ่นอีก

“พี่ช่วยนะ” ว่าพลางยื่นมือเข้ามาจะช่วยยก

“ผมยกไหว! อย่ามายุ่งได้ปะ ผมก็ผู้ชายเหมือนพี่นั่นแหละ” ผมไวยลั่น ถึงผมจะตัวเล็กแต่แรงผมก็ไม่ได้น้อยนิดนะ ผมไม่ได้บอบบางขนาดนั้น

เนีย ทำไมไม่ไ้พวกที่ตัวใหญ่กว่าถึงชอบจะมองว่าผมแรงน้อยนักวะ!

ชู่ก็แล้วพี่มันยังเสือกยืมใส่ผมอีก

“ไหนตอนนั้นบอกพี่ว่าชื่อนิม”

“ก็ชื่อนิม” ผมยกตะกร้าก้าวเท้าเดินหนีคนตัวเท่าหมีที่เดินตามหลังออกมา จะเดินตามมาทำไมก็ไม่รู้ ผมจะหันไปด่าก็ไม่ได้

คุณนายเล่นจ้องเขม็งขนาดนั้น คุณป้าเพื่อนของคุณนายก็เอาแต่ยิ้ม
น้อยยิ้มใหญ่มองผมกับลูกชายตัวเองสลับกัน

“น่ารักนะคะ หมีทำทางจะเอ็นดูน้องมาก”

“ดีสิคะ ตอนนี้อยู่ไม่เรียนอยู่ม.ห้า ถ้าจบม.หกจะได้ให้พี่ช่วยดู
เรื่องมหา'ลัยให้ แต่นี่ไม่เขาไม่ชอบเรียนเลขค่ะ วิทยาศาสตร์ก็
ไม่ชอบ ถ้าเป็นเรื่องภาษาเขาจะเก่งมาก อาจารย์ยังเคยชมบ่อยๆ”

เสียงคุณนายดังแว่วอยู่ในบ้านขณะที่ผมกำลังสะบัดผ้าตัวเอง
ตาก สายตาเหล่มองลูกชายของเพื่อนแม่ที่กำลังนั่งเล่นอยู่กับไอ้
บิงซูลูกรักผม ทำเสียงสองเสียงสามจนผมอดที่จะเบ้าปากไม่ได้ นี่
อย่าบอกนะว่าเป็นผู้ชายรักหมาด้วยอะ

“น้องชื่ออะไรครับ” พี่หมีเงยหน้าขึ้นมาถาม ผมที่กำลังจ้อง
มองอยู่สะดุ้งเล็กน้อยก่อนจะหันกลับมาตากเสื้อผ้าตัวเองต่อ

“บิงซู” เอ่ยตอบไปเสียงเรียบ

“บิงซู หมี? ชื่อบิงซูเหรอเรา ไหนขอมือหน่อยสิ...เก่งมาก”
เสียงหมียังคงเอ่ยพูดคุยกับหมาผมต่อเรื่อย ๆ กระทั่งผมตากเสื้อผ้า
เสร็จ ลากราวตากผ้าออกไปไว้ในจุดที่มีแดดก่อนจะเดินกลับมาหยุด
ที่หนึ่งคนหนึ่งสุนัข ทำทางดูมีความสุขกันมากเลยมั้ง

ไอ้บิงซู...ไอ้หมาทรยศ ทำไมถึงได้ทำท่าหงายท้องแลบลิ้นใส่
คนอื่นที่ไม่ใช่เจ้าของแบบผม!

“ถอย ผมจะอาบน้ำให้บิงซู”

“จ้ะให้พี่ช่วยนะ”

“ไม่ต้อง ผมทำเองได้” ผมปฏิเสธแบบไร้เยื่อใยใด ๆ ทั้งสิ้น ส่ง
เสียงเรียกเจ้าหมาตัวโตให้วิ่งตามมา “บิงซู มานี่ เร็ว ๆ เลยนะมึง
ไม่งั้นวันนี้อดไป ไม่ต้องกินข้าว”

ไกลเด่นริทรีฟเวอร์ตัวโตวิ่งกระดิกหางตามเสียงผมมา

พี่หมีเองก็ลูกตามมาด้วยเช่นกัน

บิงซูมันไม่ใช่หมาดี้อ เมื่อเห็นว่าผมเปิดน้ำและดึงสายยาง

ออกมา เจ้าหมาขนสีส้มตัวใหญ่ก็นั่งลงทันที ค่อยๆ หมอบลงก่อน
จะ...กระโจนเข้าไปจนผมพระร้องเสียงหลง “ไอ้บิงซู!” ปกติมันไม่
กระโจนใส่ผมแบบนี้ในตอนอาบน้ำ เดียววว มึงคิดอะไรของมึง
เนี่ยยย

โง่ง! โง่งๆ

“หยุด! จะอาบน้ำให้ นั่งลง บิงซู นั่งลง!”

“บิงซู”

หิง...

...

ผมอ้าปากเหวอ มองร่างหมาตัวโตขนสีส้มที่หยุดท่าที่
กระตือรือร้นหย่อนก้นนั่งลงสงบเสียงมันที่ที่ได้ยินเสียงทุ่มเอ๋ย
เรียก พี่หมีเดินเข้ามานั่งลงข้างๆ ลูบหัวมันแผ่วเบา ก่อนจะเงยหน้า
ขึ้นมาหาผม

“เปิดน้ำสิ เตี่ยพี่ช่วยอาบ”

ยังไม่ทันพูดห้ามอะไร ลูกชายเพื่อนแม่อีกลุกขึ้นยืนจับชายเสื้อ
ตัวเองเลิกขึ้นถอดออกจากตัว ผมอ้าปากกว้างจนกรามแทบจะ
ค้าง กล้ามเนื้อของอีกฝ่ายนั้นไม่ต่างจากที่ผมคิดเอาไว้เลย ต้อง
ออกกำลังกายมากขนาดไหนถึงจะได้หุ่นแบบนี้มา

ไม่ยุติธรรม!

ทำไมสร้างผมให้ตัวเล็กเป็นหมากระเปาะแล้วสร้างพี่เขาให้ตัว
เท่าหมี หุ่นดีได้ขนาดนี้

“นิม”

“...”

“นิโม”

“อย่ามาเรียกชื่อนี้!”

“โอเคๆ ไม่เรียกแล้ว นิมหยิบสายยางให้พี่หน่อย” เสียงทุ่ม
ว่าแกมขบขัน สองมือยกขึ้นเชิงว่ายอมแพ้ แต่ผมได้ยินนะว่าแอบ

หัวเราะ เห็นนะว่าแอบยิ้ม นี่ผมซีเรียสนะเว้ย

“เอาไปเลย อยากอาบก็อาบไปคนเดียวเลย” ผมว่า ส่งสาย
ยางไปให้พี่หมีก่อนจะหันไปแยกเชียวใส่อับซู่ที่ทำหน้าเคลิ้มกับ
ฝ่ามือใหญ่บนหัวมันอยู่

ฟินอะไรขนาดนั้นอะ

“ดูทำหน้าที่! ไม่รักกูแล้วละสิมึงอะ”

หึงง~

อับซู่ครางอ้อน เอาจมูกเปียกขึ้นมาดูดุนตันเข้ากับฝ่ามือผม
ทันที

หิ ทีแบบนี้ละมาทำอ้อน

ไม่ต้องเลยนะ ผมไม่ใจอ่อนหรอก

โฮ่ง

///

ฮือ ยอมอาบด้วยก็ได้!

ผมนั่งลงข้างๆ คนตัวโต ช่วยพี่หมีเขาอาบน้ำให้อับซู่โดยไม่
ออกปากเสียงหรือว่าดีอັນอะไรอีกจนกระทั่งเสร็จ บอกแล้วว่า
หมาผมนะไม่ดื้อหรอก ยิ่งถ้าเวลาอาบน้ำให้มันจะนั่งนิ่งให้อาบเลย
ละ จากนั้นก็จะวิ่งร่าเริงไปทั่วบ้านหลังจากผมเอาผ้ามาซับๆ น้ำออก
จากขนมันบางส่วน

“อ้าว เสร็จแล้ว”

โฮ่ง!

“บิงซู! ฮีะ...”

ปึก

ร่างใหญ่โตโถมเข้าไปจนผมหายใจไม่สะดวกเข้าไปปะทะเข้ากับใครบาง
คนที่นั่งอยู่ข้างๆ เรียวแขนแกร่งโอบกอดเข้ามาที่รอบเอวขณะที่ผม
ขยับหน้าหนีลื่นที่แลบเลียมาบนหน้า “บิงซู! อย่า...อย่าๆ พอแล้วนะ
ไม่เอาาา” จมูกเปียกขึ้นดูดุนตันเข้ามาที่แก้มจนผมต้องหันหนีซุกหน้า

หลบไปทางอื่น

เดี๋ยวนะ...

กลิ่นเหงื่อผสมกับกลิ่นหอมอ่อนๆ

กล่อมเนื้อแน่นๆ

ลมหายใจอุ่นร้อนที่พัดลงมาช่วงขมับ...

ผมหยุดหัวเราะ เงยหน้าขึ้นเชื่องช้าก่อนจะปะทะเข้ากับ
สายตาและรอยยิ้มของคนตัวเท่าหมาที่ผมซุกและโอบกอดอยู่เมื่อ

“ล้างหน้าไหม เปื้อนหมดแล้ว”

สัมผัสร้อนลูบผ่านใบหน้าผมแผ่วเบา

ไม่

ไฉ่จากพระเอกนางเอกแบบนี้มันคืออะไร!!!

“ปล่อย”

“ครับ”

“ผมบอกให้ปล่อยไง!”

“อ่า... พี่คิดว่าคนที่ต้องปล่อยไม่ใช่พี่นะ” เสียงทุ้มเจือเสียง
หัวเราะว่า สายตาเลือนมองแขนผมที่กอดรัดร่างกายใหญ่โตแน่น
เป็นการบอกว่าใครกันแน่ที่ต้องปล่อย

...

“มากอดกันแบบนี้พี่เงินแย่เลย”

ภูตว์ ภูแล้วก็ภูอีก ภูจนกว่าไอ้สัมผัสจากเนื้อแนบเนื้อ
กล่อมอกแน่นแนบกำงปลาแบบผมมันจะจางหายไปจนหมด!
ไอ้บิงซู มึงนะมึง เดี่ยววันนี้จะให้อดข้าวให้ดู ขั้หาทำให้เจ้านาย
อย่างผมต้องไปเสียเนื้อเสียตัวโอบกอดกับผู้ชายตัวเท่าหมากลางวัน
สักๆ หน้าบ้านตัวเอง

ขนลุกจนหัวใจเต้นแรงไปหมด แถมหน้าผมยังแดงด้วย แม่
ต้องเป็นอาการขนลุกแบบใหม่แน่ๆ หรือไม่ก็เพราะว่าแดดมันแรง

เกินไปในตอนที่ผมอาบน้ำให้อိုင်บิงซู หน้าผมถึงได้แดงเกือบขนาดนี้ โทษไอ้พี่หมีนั่นด้วยแหละ นั่งนิ่งให้ผมกดทำไมวะ ทำไมไม่ถีบผม ให้กลิ้งไปติดกำแพงบ้านเลย...ผิวผมแดงหมดแล้วเนี่ย ถ้าหน้าผมไหม้ขึ้นมาจะทำยังไง

ดูดิ...แดงเกือบเลยอะ

ผมเอามีมือรอน้ำขึ้นมาลูบใบหน้าตัวเองดับความร้อน ผ่านไปสักพักหัวใจก็เริ่มสงบลงรวมถึงหน้าผมที่หายแดงแล้วด้วย ทอดถอนลมหายใจเมื่อคิดว่ายังไ้ลงจากห้องไปผมก็ต้องพบเจอกับมนุษย์หมีนั่นอยู่ดี แต่ก็เอะอะ ยังไงวันนี้ผมก็ไม่ได้กลับบ้าน ตั้งใจจะไปเที่ยวกับพวกไอ้ไฟทั้งวันอยู่แล้ว กลับมาก็คงเย็นๆ หนุนแหละ ถึงตอนนั้นเพื่อนของพ่อและไอ้พี่หมีนั่นก็คงจะกลับไปแล้ว

คิดแล้วก็ยิ้มกริ่ม ถอดเสื้อผ้าออกจากร่างกาย พาตัวเองไปหยดยืนนิ่งใต้ฝักบัว ปล่อยให้สายน้ำชุ่มฉ่ำไหลรดลงมาประหนึ่งว่าผมคือพระเอกเอ็มวีเพลงรักเพลงหนึ่ง แน่แน่นอนว่าผมจะเป็นพระเอกเอ็มวีที่หล่อและหน้าตาดีมากในระดับหนึ่ง

ไม่ได้ขยอตัวเองนะ แต่ผมพูดความจริง

มองเงาสะท้อนในกระจกนั้นลิ เห็นแล้วก็หน้าใจ ผมบอกแล้วไงว่าผมนะ...ตัวเล็กสเปคสาว ๆ

ความหล่อทะลุความเตี้ยอะ เกิดปะ ถึงสาว ๆ ส่วนมากเขาจะชอบผู้ชายตัวสูง หน้าตาดี นิสัยรวย แต่แล้วยังไง ผมก็นิสัยรวยนะ พี่พร้อมเปย์แต่ก็พร้อมเทเช่นกันถ้าให้เลือกระหว่างเธอกับเกม ส่วนเรื่องหน้าตาไม่ต้องพูดถึง ผมก็ย้าอยู่นี่ไงว่าผมหล่อ ส่วนเรื่องความสูงมันปรับกันไม่ได้อะ ทุกวันนี้ผมจะอาบนมแทนน้ำอยู่แล้ว ตีमतอวันเป็นสองสามกล่องก็ไม่เห็นว่าจะสูงขึ้น

ไปเล่นบาสตามที่เพื่อนบอกว่าจะสูงก็ไม่เห็นช่วยอะไรเลย ลักนิด

เดี๋ยว ช่วยสิ...

ช่วยให้ผมสูงขึ้นมาประมาณสองเซนได้ น่าภูมิใจสุดๆ เล่นมาเป็นปี สูงขึ้นมาสองเซน นี่ถ้าไม่ไปวัด มองด้วยตาเปล่าก็ยังคงเป็นหมากระเป่าเหมือนเดิม

พระเจ้าคงจะใส่ทุกอย่างเข้ามาให้ผมยกเว้นก็แต่ความสูงที่ทำหกไปก่อนจะได้เทใส่ลงมา ไม่อย่างนั้นผมคงเข้าคอนเซปต์สูงหล่อพอรวยไปแล้วละ แต่คิดๆ แล้วก็อย่าเลยดีกว่า แค่นี้ผมก็สับรางสาวๆ ไม่หวาดไม่ไหวแล้ว

เฮ้อ! พอเถอะ ยิ่งพูดก็รู้สึกว่าคุณจะยิ่งหล่อทะลุออกนอกโลกไปแล้ว

เดี๋ยวเขาจะหาว่าผมนะ...หลงตัวเอง

ชื่นชมความหน้าตาดีของตัวเองเสร็จผมก็จัดการอาบน้ำ ชัดถูทุกซอกมุมรวมถึงเจ้าลูกชายที่สงบเสงี่ยมยามไร้ศึก ซโลมครีมอาบน้ำกลิ่นหอมฟุ้ง ซึ่งเป็นยี่ห้อเดียวกันกับที่คุณนายชอบใช้เมื่อก่อน แต่เดี๋ยวนี้เปลี่ยนแล้ว ส่วนผมก็ยังใช้กลิ่นเดิมเพราะว่ามันหอมมากกก หอมกว่าครีมอาบน้ำของผู้ชายเสียอีก กลิ่นหอมๆ มันทำให้ผมรู้สึกสดชื่น

อาบน้ำเช็ดตัวจนแห้งเสร็จ หยิบเอาแป้งเย็นกระป๋องสีเหลืองขึ้นมาเปิดเท ลูบทาไปทั่วร่างกาย อากาศร้อนๆ แบบนี้ให้ทาแป้งเด็กบอกเลยว่าเอาไม่อยู่

นี่! มันต้องแป้งตราหมู

ใช่ๆ แป้งเย็นตราหมูติดทนอยู่ยาวไปสามชาติ

ก็ว่าไปเรื่อย...

จะบอกก็คือมันเย็นสบายมาก ไปซื้อมาใช้ซะทุกคน ยิ่งถ้าทาหลังจากอาบน้ำก่อนจะนอนมันจะยิ่งโคตรของโคตรฟินเข้าไปอีก

เนี่ยโปะลงไปบนตัวแป็บเดียว เย็นจนลูกชายผมหดเล็กไปเลย...ไม่เกียวกะหรอ โอเค ไม่เกียวกี่ได้ ผมขอแต่งตัวแป็บนะ กำลังคิดอยู่ว่าจะลงจากบ้านยังไงไม่ให้อดต้องไปปะทะกันกับลูกชายของ

เพื่อนแม่ดี ผมไม่อยากหงุดหงิดก่อนจะออกจากบ้านหรอกนะ

ไอ้พวกเวรนี่ก็ส่งข้อความตามกันจัง

นัดบายโมง รีบไปทำสันตึกอะไรตอนเที่ยงครึ่ง

ผมนี่แว่นวินฯไปไม่เกินสิบนาทีก็ถึงสถานที่นัดหมายแล้ว เร่งกันอยู่ได้ แล้วดันเสือกถ่ายรูปไปเฝ้าไปมาอีก ถ้ามจริงง จะเร่งพีนีไม่ คนนี้ทั้งทีมันก็ต้องเป็นรูปสาว ๆ สวย ๆ สิ จะมาส่งรูปไปเฝ้าหัวเกรียน เพราะเรียน รด. มาทำไม!

หมดแรงแม้แต่จะก้าวขาเดินออกจากห้อง

กลอกตามองบนใส่รูปเพื่อนในกลุ่มอยู่สักพัก ก็เหมือนว่าไอ้มาวินมันจะรู้ใจ กดส่งรูปน้องคนหนึ่งมาให้ สวมใส่ชุดนักเรียนม.ต้น สงสัยว่าโรงเรียนจะมีกิจกรรม ใส่เหล็กดัดฟันด้วย แม่เจ้า ความน่ารักของน้องกระแทกใจพีนีไม่มาก เหมือนมีมือที่มองไม่เห็นมาอุดกระซากหัวให้รีบคว้ากระเป๋าสตางค์ ก้าวเท้าลงจากห้องแทบจะทันที คำคมวันนี้ขอเสนอคำว่า...เพื่อนรอได้ แต่คนน่ารักนั้นรอไม่ได้!

“นี่ไม่ จะออกไปแล้วหรือ”

เบรกแบบเบรกเอี้ยดดด

“อ้อ เพื่อนมันตามแล้วเนี่ยคุณนาย มีไรรีไปเล่า”

อุตส่าห์ว่าย่องผ่านมาเจียบ ๆ แล้วนะ ทำไมคุณนายยังจะมาทักผมอีก พอคุณนายทักผม ทุกคนในที่นั้นก็หันมาจับจ้องกันหมด แต่เว้นไอ้พีนีไว้เถอะ รู้สึกว่าพีนีมันจะจ้องผมตั้งแต่ก้าวลงจากบันได ขั้นสุดท้ายมาแล้ว จ้องขนาดนี้ก็จับกุณเลยไหมละ

เป็นหมีนี่ ชอบกินปลาไม่ใช่หรือ

ใช่ไหมวะ...หมีมันยังกินปลาอยู่ไหมอะ หรือว่ามันกินน้ำผึ้ง

ช่างแม่งเหอะ แต่สายตาขบขันปะปนกับความเอ็นดูมันทำให้ผมรู้สึกแปลกจริง ๆ นะ ผมเป็นผู้ชายอะ เข้าใจฟีลผู้ชายที่ถูกผู้ชายตัวใหญ่กว่ามองด้วยสายตาเอ็นดูไหม และผู้ชายคนนั้นก็เสือกเป็น

คนคนเดียวกันกับคนที่เคยมาขอเบอร์คุณอีกด้วย

คิดว่าผมควรจะต้องรู้สึกยังไงล่ะ

ให้บอกมือแล้วบอกว่า...ไฮ่ ใสสุดหล่อ มองแบบนี้ชอบเค้าใช่มั้ยล่ะ

เหรือ

ให้มันเป็นเพียงแค่ความคิดของผมต่อไปเถอะ

“ไม่ได้มีอะไร แต่จะบอกว่าพาพี่หมีเขาไปด้วยสิ เยนนี่แม่จะทำอาหารมื้อใหญ่ เพื่อนของพ่อเขาจะนอนค้างที่นี่ เห็นว่าไม่ได้เจอกันนานแล้วนะตั้งแต่ไปทำงานต่างประเทศ ลูกก็พาพี่เขาไปด้วยเก็บเงินซื้อรองเท้าอยู่ไม่ใช่หรือไง คิดว่าแม่ไม่รู้เหรือ พี่หมีเขามีรถให้พี่เขาขับพาไปสิ”

...

ขออนุญาตกรี๊ดร้องในใจ

อะไรนะ!!!

นอนค้าง...นอนค้างคืนนะเหรือ ไม่! ไม่เอาว้อยยย

แล้วอีกเรื่องเลยนะ “คุณนายจะให้ผมพามนุษย์หมีไปด้วยเนี่ยนะ!” เอ้าเชี่ย ลืมตัวพูดสิ่งที่คิดออกไปเฉยเลย ไอ้พี่หมีหูลุ้ย้ม ขำน้อยๆ กับใบหน้าเหวอแตกของผม ส่วนคุณป้าเพื่อนของคุณนายก็ดันยิ้มเอ็นดูออกมาเฉยเลย

หันไปคุยกับลูกชายตัวเองเสียงนุ่ม

“แม่บอกแล้วว่าไม่ต้องเพิ่มกลั้ม พิตหุ่นเยอะเกิน ดูลึ...น้องมองลูกเป็นมนุษย์หมีไปแล้ว”

เอ่อ...

“ก็ดีนะแม่ นิมนาน่าจะชอบกอดมนุษย์หมี”

อ้ากกก อย่านะ อย่ามาพูดแล้วยั้มกรั้มกรั้มแบบนี้นะเว้ย ที่กอดไปตอนนั้นก็เพราะไ้บิงซูหรรอก ไม่ได้อยากจะกอดเลยสักนิด!

“นิโม่ อย่าเสียมารยาทกับพี่”

“คุณนาย แต่ว่า---”

“พาพี่เขาไปด้วย อย่าขัดใจแม่ ตอนกลับก็แวะซื้อของเข้ามา
ทำกับข้าวด้วย เดี่ยวแม่จะจัดใส่กระดาษาไปให้ พี่เขาเก่ง เขาเลือกซื้อ
ของได้ นิมนต์ไปช่วยพี่เขาถือ”

...

สรุปคือถูกต้องพหมีไปด้วยสินะ

แล้วเลือกซื้อของสดมาทำกับข้าวได้สำหรับคุณนายก็เก่งแล้ว
สิ ขนาดนี้ก็ยกลูกชายให้หมีเอาจกลับป่าไปเลยไหม

“แม่ว่าจะเพิ่มค่าขนมเดือนนี้ให้---”

ขวับ!

คุณนายพูดว่าอะไรนะ

เพิ่มค่าขนม...

“พี่หมีก็ลูกมาดิ นิมนต์รอรากงอกแล้วเนีย คุณนายจะให้ซื้อ
อะไรบ้างอะ ส่งมาในเมสเสจก็ได้” ถ้าทุกคนสงสัยว่าหลังตื่นเป็นหน้า
มือมันคือยังไง ให้โปรดดูมาที่กระผมในตอนนี โคตรจะเกลียดตัวเอง
ที่เห็นแก่เงิน แต่ผมอยากได้รองเท้าไง อยากได้มากด้วย! เพราะ
ฉะนั้นสงบศึกให้หนึ่งวันก็ได้

“หมีก็ขบรตดี ๆ นะลูก ดูแลน้องด้วย”

“ครับ ผมจะดูแลน้องอย่างดีเลย”

อีกแล้ว สายตาแบบนี้อีกแล้ว

คุณนาย! หมีมันกินปลานี่ไม่ไหมอะ ไม่กินไข่ไหม แล้วทำไม
สายตาไอ้พี่หมีตัวใหญ่ตรงหน้าผมมันถึงได้วาววับเหมือนจะจับผม
กินแบบนี้

ผมส่งข้อความไปบอกพวกเพื่อน ๆ ให้มันมุงหน้ากันไปก่อน
เลย เสียดยอยู่เหมือนกันที่อดได้ไปเจอคนน่ารักเลย ให้พี่หมีมัน
จอดข้างทางก็ไม่ยอมจอดให้ผม เอาแต่เงียบอยู่ได้ แล้วพอมาทำ
หน้านิ่ง ๆ แบบนี้ผมก็ไม่กล้าไว้วางใจดิอะ กลัวถูกจับหัวฟาดคอนโซล

รตอะ

คุณนายคิดผิดแล้วอะที่ให้ผมพามนุษย์หมีนี้มาด้วย

“ไม่อยากจะไปก็จอตให้ลงดิ จะมาทำหน้าดู้ทำไม” ผมบ่นอุบ
ยกมือขึ้นกอดอก ขมวดคิ้วมุ่นด้วยความไม่พอใจมองตรงไปด้านหน้า

สายตาเหลือบไปยังคนข้างๆ ที่กำลังมองมาอยู่เช่นกัน

“พี่ไม่ได้ทำหน้าดู้ใส่นิมเลย”

“ก็เห็นว่าทำอยู่อะ”

“...นี่หน้าปกติพี่ หรือว่านิมอยากจะให้พี่ยิ้มให้ตลอด ก็ได้นะ”
จะบ้าเรอะ!

“ไม่! ไม่ต้อง เป็นบ้าหรือไงถึงจะยิ้มตลอดเวลาอะ”

“เห็นไหมล่ะ”

เออๆ ไม่ได้ทำหน้าดู้ก็ไม่ได้ทำ

“ถามจริง พี่ยังจะจีบผมอยู่อีกหรอ” ผมหันหน้าไปถาม มัน
ข้องใจอะ ตั้งแต่ที่เจอกันวันนั้นจนกระทั่งมาในวันนี้สายตาของพี่หมี
ก็ไม่ได้แตกต่างเลย แต่ที่ไม่เข้าใจคือพี่เขายังชอบผมอยู่อีกหรอ
วันนั้นผมก็ไม่ได้ให้เบอร์นะ เดินหนีออกมาด้วย ไม่ได้เจอกันอีกเลย
เป็นเดือนๆ จนกระทั่งโลกมันกลมพาผมกับพี่เขามาเจอกันอีกครั้ง
นี่ไง

“นิมคิดว่ายังไงล่ะ”

“ผมถามพี่ก่อนนะ!”

จะมาถามย้อนเพื่ออะไร

พอไวยวายใส่ก็เสียกั๊กอีก ยิ้มอะไรน้ากหนาอะ...คิดว่าตัวเอง
หล่อมากหรือไง

เออ หล่อ แต่ไม่ต้องยิ้มบ่อยๆ ได้ไหม

“ครับๆ พี่ตอบแล้วก็ได้ ที่จริงตอนนั้นพี่แค่รู้สึกว่าคุณใจก็เลย
อยากลองจีบดูเฉยๆ แต่นิมปฏิเสธ พี่ก็ลืมหไปแล้วละ แต่ใครจะไปรู้
ล่ะว่าคุณเพื่อนของพ่อที่ว่า...จะเป็นเด็กผู้ชายที่พี่เคยคิดจะจีบคนนั้น

นะ”

“ผมชอบผู้หญิง!”

“รู้แล้วครับ”

“ผมไม่ได้ชอบผู้ชายอะพี่ ผมไม่ได้รังเกียจนะ...แต่คือกูไม่ได้ชอบอะ พี่มึงเข้าใจปะ” เริ่มรู้สึกสนิทขึ้นมาแล้วนิด ๆ ก็เลยเปลอพุดกูมึงออกไปเต็ม ๆ ปาก

“ไม่เข้าใจ”

“โวะ พี่ต้องเข้าใจดิอะ แล้วก็ห้ามจิบกูด้วย!”

“นิม...ไม่พุดมึงกูได้ไหม มันไม่น่ารักเลยนะ”

หุบปากจับทันที เสียงที่ใช้พุดมันก็นุ่มนวลนะ...แต่ทำไมสายตาทิ่ตวัดมาถึงได้ตรงกันข้าม ทำเอาผมไม่กล้าพุดอะไรต่อ

“คาดเข็มขัดด้วยสิ” ผมก็มองเมื่อเสียงทุ่มเอ่ยเตือน ลืมตัวไปเลยว่ายังไม่ได้คาดเข็มขัด

“มันติดอะ” พอดึงจะเอามาคาดมันดันติด ดึงมาไม่ได้ พี่หมีเหลือบ ๆ สายตามามองผมที่ซ้อนตาค้นมองพี่เขาติงให้เห็นเลยว่ามันติดจริง ๆ

“แป๊บนึงนะ”

“...”

ผมนั่งจับสายเข็มขัดจนกระทั่งมาถึงไฟแดง รถจอดนิ่งสนิท พี่หมีใช้มือขยับเปลี่ยนเกียร์ก่อนจะปลดเข็มขัดตัวเองออก เอี้ยวตัวมาหาผมที่สะดุ้ง กลั่นหายใจเมื่อกลิ่นหอมในแบบผู้ใหญ่ปะทะเข้ามาที่หน้า ร่วงใหญ่โตทำเอาผมแทบจะจมมิดไปกับเบาะ กะพริบตาปรับจ้องมองคนที่กำลังก้มหน้าก้มตาดึงสายเข็มขัดมาคาดให้จนได้

“เรียบร้อยแล้ว”

“...อะ อ้อ ไม่ชอบคุณหรอกนะ รถพี่นั่นแหละที่ผิด” เพื่อนหน้าหนีออกไปทางอื่น ก็มันจริงอะ รถพี่เขานั่นแหละผิด ถ้าติงมาง่าย ๆ ไม่ติดตั้งแต่แรกพี่หมีก็ไม่ต้องมาทำให้ผมห rokok

“นิมกระชาkmันแรงไปตอนแรก” เสียงทุ่มเอ่ยบอก
ผมทำที่เหมือนว่าไม่สนใจ แต่ก็ฟังอยู่ ลองเอื้อมมือลงไปดึง
สายเข็มขัดเบาๆ ก่อนจะพบว่ามันก็ไม่ได้ติดขัดอะไรจริงๆ
“แต่มันก็เป็นความผิดของรถพี่จริงๆ นั่นแหละ เนอะ”

บทที่ 2

“หยุดดด สวยว่ะๆๆ คนนั้นเลยมึง...ที่ตัดฟัน”

“ไม่ชอบว่ะ อย่างถูกต้องคนผมสั้นๆ”

“ไอ้เหี้ย แล้วนั่นใครวะ...ไอ้ผู้ชายคนนั้นอะ โอบไหล่ด้วย กูว่าแฟนแน่ๆ” ข้อสันนิษฐานของไอ้มาวินทำเอาผมอยากจะหันไปฟาดหัวมันสักที ข้อหาพูดไม่ถูกใจ ขมวดคิ้วมุ่นมองตรงไปยังผู้หญิงตัวเล็กผมสั้นประจำที่กำลังส่งยิ้มกว้างพูดคุยกับพี่ชายตัวเอง...ไม่รู้อะ นาทีนี้ขอเหมามาว่าเป็นพี่ชายเอาไว้ก่อน ถ้าคิดว่าเป็นแฟนมันก็เสียอรรถรส หมดฟิลลิ่งในการมองเห็นพอดิเนะสิ

“มึงหุบปาก เขาพี่น้องกัน”

“ก็เหี้ยละไอ้นิม จับมือ เดินไหล่ชนกันขนาดนั้น”

“สัส ที่นี้มันก็กว้างปะ ใครๆ เขาก็เดินจับมือกัน น้องสาวเขา สวยไง พี่ชายเขาก็ต้องหวงจับมือถือแขน เดินไหล่เบียดเป็นธรรมดา” ไอ้ไฟช่วยผมแถ หันมาจับมือกันเบาๆ ลงนามเป็นพันธมิตรต่อกัน ใครมองว่าสองคนนั้นเป็นแฟนกันคือแหม่งตาบอดอะ

ดูยังงี้ก็พี่น้อง!

พี่น้องซัดๆ เลย

“นิดหน่อยก็เอาเนาะพวกมึง” ไข่เป้งหัวเราะขึ้นมา ตอนนี
พวกเรารู้คน...ไม่ผิด ห้าคน รวมมนุษย์หมีตัวใหญ่ที่นั่งเฝ้าอยู่ด้วย
นั่นแหละ พวกผมห้าคนกำลังนั่งกันอยู่ในร้านเคเอฟซีชั้นบนสุดของ
ห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ กินไก่ทอดผู้พันพลางสอดสายตามอง
สาวคนนั้นที คนนี้ที ชีวิตแฮปปี้ แต่มันจะแฮปปี้กว่านี้มากเลย...ถ้า
ข้างๆ ผมไม่ใช่เจ้าของใบหน้าดูดี หุ่นก็ดี ดีจนสาวๆ ที่เดินผ่านไป
มามองข้ามผมไปหาพี่มันหมดเลย

แค่กูเดียวแล้วเขามองข้ามนี้ก็ว่าเจ็บแล้วนะ

อันนี้แหม่เจ็บกว่า

มองแล้วก็พากันทำหน้า ทำเสียงกรีดเบาๆ แบบขวยเขิน
เลเวลสิบ

ไม่รู้เหมือนกันว่ามนุษย์หมีด้านข้างผมมันมีอะไรให้ต้องเงิน
ก็แค่หล่อเองปะ

ผมก็หล่ออะ ไม่เห็นน้องๆ เขาจะกรีดผมบ้างเลย

“มโนเก่ง มองแฟนเขามากเดียวเขาก็มาต่อหน้าแหกเอา
หรือก”

“ก็มาดิครับบบ” นึกว่ากลัวหรือไง พร้อมบวกอะบอกเลย คน
อย่างนี้ไม่ด้วยแล้ว อีกอย่าง...ผมก็แค่มองเองไหม ไม่ได้คิดจะเข้าไป
แย่งมาสักหน่อย ถึงผมจะเจ้าชู้ แต่ก็รู้ว่าอะไรควรไม่ควรนะเว้ย เป็น
คนดีอะเข้าใจไหม...ถ้าจะจีบหรือจะคุยเล่นก็ขอเป็นคนโสดด้วยกัน

ลดความเสี่ยงที่จะโดนตีนไปในตัว

ถึงแม้ว่าทุกวันนี้ชีวิตของผมมันจะเสี่ยงตีนเพราะปากโอ้
พอยท์อยู่แล้วทุกวันนี้ก็ตามที่

“เดียวไปหาหนังกูกัน” ไข่เป้งพูดชวน ที่จริงคือผมนั่งกินกัน
เสร็จมาได้สักพักแล้ว แต่มันยังไม่หมดอะ นั่งเล่นพูดคุยกะเวลาให้
สิ่งทีกินเข้าไปมันย่อยหมดเสียก่อนแล้วถึงจะยัดให้หมด จากนั้นค่อย

ลูกไปเดินเล่นกันต่อ จะว่าไปดูหนังอย่างที่ไฉ่เป้งชวนมันก็น่าสนใจนะ ผมไม่ได้มานั่งดูหนังกับไอ้พวกนี้มาหลายสัปดาห์...จนจะครบเดือนอยู่แล้ว

แต่ติดแค่อายุเดียว

อายุเดียวเลยจริง ๆ ในตอนนี้

“กูไม่มีตังค์ หหมดเกลี้ยงแล้วสัส” โกลัจะได้กินเกลืออยู่ทุกวัน เพราะอะไรนะเหรอ...ก็มองรองเท้าที่ผมใส่ก็น่าจะรู้แล้วนะ ทุกวันนี้คุณนายไลให้ไปแตะรองเท้ากินแทนข้าวแล้วเนี่ย แต่จะบ้าเหรอ ผมไม่ใช่ปลวกไหมละ เอ๊ะปลวกมันแดกรองเท้าหรือเปล่าวะ...ไม่ได้ ปลวกมันแตะไม้ แต่เมื่อวันก่อนตอนไปรื้อโกดังที่ใช้เก็บของผมก็เห็นนะว่าปลวกมันแตะกินกระดาษด้วยอะ

มันไม่ได้กินแค่ไม้ดิ

เดียว...มึงโง่หรือมึงโง่เนี่ยตัวกู กระดาษมันก็ทำมาจากต้นไม้ ไม่ใช่เหรอวะ

เอาเป็นว่าผมไม่สามารถจะแตะกินรองเท้าได้เหมือนปลวกนี่แหละที่ต้องการจะสื่อ แทะกินไม่ได้นะแต่ก็แค่เอาไปนอนกอดแทน หมอนข้างในช่วงเดือนแรก ๆ ที่ซื้อมา กอดได้เดือนหนึ่งก่อนแล้วถึงจะเอาออกไปใส่ ทำแบบนี้มาทุกคู่ตั้งแต่ที่เริ่มเก็บเงินซื้อเองได้

ฟังดูภาคภูมิใจไหม ยึดอกแป๊บ...บอกเลยว่าภูมิใจสุด ๆ

“ยืมกูก่อนดิ” ไอ้วินพูดขึ้น ชีวิตมันนี่คือดินะ พ่อแม่โคตรตามใจเลย อยากไปเที่ยวก็ให้ไป อยากทำอะไรก็สนับสนุนทุกอย่างขอแค่ไม่ให้มันไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องยา ขนาดบุหรี่ยังไม่สูบเลย นิสยดีมากด้วย ติดแค่หน้าแม่ไม่ให้ ไม่เข้ากับลุคเสนาบดีของมันอะ

หน้าเถื่อนอย่างกับโจรป่า

แต่เลือกทำตัวสุภาพบุรุษเป็นพระเอกหนัง พุดกับเพื่อนผู้หญิง มันมักจะมียอดยาล้างเท้าพาให้สาว ๆ เคลิ้มตามได้ตลอด ไหนจะรอยยิ้มสุภาพอ่อนโยนขัดกับใบหน้าเถื่อน ๆ ของมันอีก

เนี่ย ผมเริ่มรู้สึกคุ้น ๆ อะไรสักอย่าง
ไอ้มาวินมันเหมือนใครนะ...

...

ผมหันไปมองมนุษย์หมีที่นั่งดูคาเฟ่เย็นอยู่ข้าง ๆ ตัว
ก็ว่า ทำไมยิ่งบรรยายก็ยิ่งคุ้น

แต่พี่หมีมันไม่ได้หน้าออกเดือนอะไรอะ ออกไปทางสะอาด
เนียบมากกว่า คล้ายบอดีการ์ด ร่างใหญ่ใส่สูท เฮ้ย! แม่งเทวะ ผม
อยากมิกล้ามแบบนี้บ้างอะ หรือว่าผมจะขอให้ไอ้พี่หมีมันพาผมออก
กำลังกาย สร้างกล้ามเนื้อให้ได้แบบนี้บ้างดี หุ่นแบบวิน ดีเซลอะ
ตอนดูฟาสต์ฯ ผมนี่โคตรคลั่งเลย เรียกว่าแฟนบอยก็ได้...ตามดูพี่แก
ทุกภาคในฟาสต์ฯ แล้วก็หนังอีกหลาย ๆ เรื่องด้วย ถ้าผมเป็นผู้หญิง
สเปคผมก็คงไม่พ้นผู้ชายแนว ๆ นี้

“จ้องพี่ทำไมครับ”

ฮะ!? ใครจ้อง

ผมเหรือ...

หันไปมองเพื่อนคนอื่น ๆ มันก็กำลังเลิควมมองผมอยู่เช่นกัน
รวมถึงคนถามอย่างพี่หมีด้วย

“นั่นดิ กฎถามว่ายืมเงินกูก่อนไหม มึงก็ไม่ตอบ มองหน้ากูแล้ว
ก็ไปจ้องหน้าพี่หมีเฉยเลย มีอะไรหรือเปลวอะ” ไอ้วินว่า สายตาจ้อง
จับผิดผมแบบที่สุดของที่สุด แต่กูมองหน้าพี่หมีอะ...ก็แค่มองใหม่
จะมาจับผิดกันทำไมเนี่ย

“ก็แค่มองเฉย ๆ”

“เหรือ” หรือตามองขนาดนี้ก็พูดเลยเถอะว่าไม่เชื่อ

“เออ สรุปคือกูไม่ดู อยากดูวันนี้พวกมึงก็ดูไปก่อนเลยก็ได้”
ผมพูดเปลี่ยนเรื่องแบบแนบเนียน ไอ้วินพยักหน้าลงเลิกเข้าซั้จับผิด
จะมีก็แต่มนุษย์หมีด้านข้างผมเนี่ยแหละ ทำคางยิ้มนั่งมองหน้าผม
อยู่ได้ มันเป็นอะไรนักหนาถึงต้องยืมตลอดเวลาที่มองหน้าผมนะ

“พี่อิม”ไรวะ”

มองหน้ากูทีไร อิมทุกที

ไม่ได้มาเล่นตลกให้ดูใหม่ล่ะ

“พี่อิมอยู่หรือ”

ยังจะมีหน้ามาถามอีก... ยืนมองมาจากข้างนอกยังเห็นเลย

“เออดิ ก็เห็น ๆ อยู่ว่าอิมอะ”

พอ ๆ ผมเนียประสาทจะแตกแล้ว หันหน้าหนีมนุษย์ตัวโต
หน้าแป๊ะอิมมาให้ความสนใจกับไก่อีกไม่กี่ชิ้นในจานก่อนจะหยิบขึ้น
มากัดกินคำโต สายตาจับจ้องออกไปยังสาวผมสั้นตัดฟันคนเดิมที่
กำลังยืนคุยกับพี่ชายด้วยรอยอิมหวานหยด

โคตรน่ารัก

จะว่าไปแล้วผมลองทักไปหาน้องมะนาวดีกว่า

ตอนแรกว่าจะชวนมาด้วย แต่ผมมากับเพื่อน ผู้ชายอย่างเรา
เวลามากับเพื่อนมันก็อยากใช้เวลากับเพื่อน สนุกกับเพื่อนมากกว่า
ไง อีกอย่าง...มะนาวเองก็แค่คุยด้วย ไม่ใช่แฟนผม

ในบรรดาคนที่เคยคุยมาทั้งหมด น้องมะนาวเนียถือว่าตรงใจ
ผมที่สุดแล้วนะ

“มึง ไฉนนิม...”

“อะไร” เรียกอยู่ได้ ผมกำลังจะทักหาน้องมะนาวเนีย

“สัส มึงเงยหน้าขึ้นมา” ไอ้ไฟเว่ร สะกิดแขนผมยิก ๆ

“กูทักหาน้องมะนาวอยู่”

“ไม่ต้องทัก! น้องเขาไม่ตอบมึงหรอกเชียว”

“มึงรู้ได้ไง” ผมขมวดคิ้ว เงยขึ้นจ้องหน้าไอ้ไฟ อย่าบอกนะว่า
มันแอบก๊ากก้ออะไรกับน้องมะนาวของผมอะ ถึงได้มารู้ดีว่าน้องจะ
ไม่ตอบผม ไม่มีทาง เมื่อวานสามวิฯตอบ ไม่ปล่อยยให้ผมต้องรอเลย
เหอะ มีแค่ผมเนียทีเ็น้องไปเล่นเกม

“อะ มึงมองนู่น...แล้วตอบกูนะว่าใช้น้องมะนาวสุดที่รักของ

มิ่งไหม”

ผมมองตามทีไอ้ไฟมันชี้ ไม่ค่อยเข้าใจว่ามันจะสื่ออะไร เพิ่งมองผ่านกระจกออกไป ผู้คนมากหน้าหลายตาพลุกพล่าน ผมส่งสายตาให้ไอ้ไฟอีกรอบ ไหนะน้องมะนาวที่มันว่า ผมเห็นแค่พวกกลุ่มวัยรุ่นที่ยืนคุยอะไรกันอยู่กลุ่มใหญ่ แถมยังเป็นผู้ชายเสียส่วนใหญ่ด้วย

“อย่าบอกว่ามิ่งไม่เห็น”

“เออติ ไหนน้องมะนาวกู ก่อนจะออกมาน้องบอกกูว่าจะนอนทำการบ้านอยู่บ้าน วันนี้ไม่ได้ออกไปไหน”

“ไม่ได้ออกไปไหน... เหรอ งั้นผู้หญิงที่เดินจับมืออยู่กับผู้ชายตรงนั้นก็คงไม่ใช่ น้องมะนาวของมิ่ง กูคงเข้าใจผิดไปเองนั่นแหละ” ไอ้ไฟไหวไหว ผมหันกลับมองที่กลุ่มเดิมอีกรอบ ผู้ชายเกือบเจ็ดแปดคนและชายอีกหนึ่ง หญิงสาวอีกหนึ่งกำลังเดินตรงเข้าไป ยิ้มแย้มพูดคุยดูอารมณ์ดีดี ในขณะที่กูตอนนี่คือนิ่งแล้วอะ พร้อมลูกแล้วด้วย แต่นึกขึ้นได้ไงว่าตัวเองก็คุยซ้อเหมือนกัน

รู้สึกเหมือนโดนหยามนิด ๆ แต่ก็แค่นิดเดียวเท่านั้น

เขาตื่นเยอะกว่าด้วย อีกอย่าง...หันไปมองมนุษย์หมี ลูกชายของเพื่อนสนิทคุณนายแล้วก็ได้แต่ระงับอารมณ์เอาไว้ ไม่รู้ไงว่าไอ้พี่หมีมันจะเจี๊ยบ ไม่ยุ่งไม่่วนวายหรือว่าจะเอาไปบอกคุณนาย ขึ้นเป็นอย่างหลัง...ค่าขนมที่เพิ่มขึ้นในเดือนนี้คงจะหายวับไปกับตา

“บวกละยไหมมิ่ง” ไอ้เป้งว่า

ผมส่ายหัวตอบ น้องมะนาวตั้งใจแล้วยังไง ผมก็ไม่ได้คิดจะจริงจังอะไรขนาดว่าจ้างจะต้องแลกหมัดแลกตีนเพื่อยื้อแย่งมาสักหน่อยสาว ๆ น่ารักยังมีอีกเยอะ ตอนที่เริ่มคุยกับน้องผมก็พอจะรู้เหมือนกันนั่นแหละว่าตัวเองก็เป็นหนึ่งในตัวเลือกของน้องเหมือนกัน ติดแค่ว่าผมเตี้ยเก้ง ขวนคุ้ยเก้ง ช่วงหลัง ๆ มาน้องมะนาวเลยดูจะติดผม ตอบไวเป็นพิเศษก็เท่านั้น

พอ! กินไก่ต่อดีกว่า

“นั่งจ้งวะ ไหนว่าคนนี่พิเศษนิดๆ”

“ก็แค่นิดหน่อย” ไหว้ไหล่ตอบแบบซิลลี่ๆ เหลือบสายตาไปมองอีกรอบ เหมือนว่าน้องจะเห็นผม ใบหน้าสวยๆ แสดงอาการตื่นตกใจออกมาเล็กน้อย แต่ก็หันกลับไปยิ้มกว้างให้ไอ้ผู้ชายคนนั้นที่ยืนอยู่ข้างกาย สายหวัชยับปากบอกว่าไม่มีอะไร

หี ดีเหมือนกัน จะได้เลิกคุยไป

ผมยังเหลือน้องซี แต่ก็คิดว่าจะเลิกคุยแล้วละ

ช่วงนี้เปื้อนๆ

อีกอย่าง...น้องซีเขาก็เด็กดีเกินกว่าที่ผมจะอยากทำนิสัยเสียๆ ใส่ ตอนนี้อยู่ด้วยกันก็เป็นในเชิงพี่น้องมากกว่าด้วย

“เออ ภูมิไปว่ายังเหลือน้องซี”

“น่ารัก นิสัยดีด้วยคนนี่”

“กูเชียร์เลยถ้าเป็นน้องซี”

ผมถอนหายใจ กลอกตาใส่พวกเพื่อนตัวเอง ก้มหน้าก้มตากินไก่ที่ถืออยู่ในมือต่อ ไม่ร้อนเท่ากับตอนแรกๆ แล้วอะ แต่ก็ยังอรรอยเหมือนเดิม แต่ไม่น่าสังขุดใหญ่มาสองซุดเลยอะ กินกันก็ไม่หมด แถมคนข้างๆ ผมเองก็ไม่แตะเลยด้วย คว้าเงินเลี้ยงพวกผมแต่เลือกไม่ยอมกินด้วย นั่งดูแต่กาแฟแก้วเดียวมาตั้งแต่เมื่อครึ่งชั่วโมงที่แล้ว จะเอาอะไรไปอิม

“ทำไมไม่กิน” ผมถาม

พี่เหมียงยหน้าจากโทรศัพท์ที่ขึ้นมามอง เลิกคิ้วเมื่อเห็นว่าผมจ้องหน้าอยู่

“พี่เหรอ...ไม่หิวนะ ทำไม อิมแล้วเหรอครับ”

ทำไมมันจิกจิ้นหัวใจแปลกๆ วะ กับไอ้คำว่าพี่...คำว่าครับเนี่ย

“อือ ช่วยกินหน่อย”

“เก็บไว้ให้บิงซูลี เดี่ยวพี่ไปขอรุณจากพนักงานให้” มนุษย์หมี

ลุกขึ้นเดินไปตรงเคาน์เตอร์ พูดคุยกับพนักงานด้วยรอยยิ้ม ก็เป็นรอยยิ้มปกติเหมือนกันกับที่พี่เขาชอบยิ้มให้ผมอะ ทำเอาพนักงานสาว ๆ นี่หน้าแดง เคลิ้มกันไปเสีย

พี่เขาก็...ดูดี

ถ้าผมเป็นผู้หญิงผมคงยอมให้พี่เขาจีบไปแล้ว

แต่เนี่ยผมเป็นผู้ชายไง

ผมไม่เสียบผู้ชายด้วยกันเองอะ...

พอเกี่ยวกับเพื่อนจนพอใจผมก็ต้องทำหน้าที่ที่คุณนาย
มอบหมายมาให้ต่อจากนั้น เดินตามร่างหมีของคนแม่วอยนักหนาว่าเก่งอย่างนั้นอย่างนี้ นี่แอบเบะปากใส่ด้วยนะ เลือกผักเลือกหมูได้มันเก่งตรงไหนอะ ผมก็ทำได้ไหม แค่นี้ได้ทำก็เท่านั้นเอง

ผมสอดสายตามองสาว ๆ ไปทั่ว ปล่อยให้พี่หมีเลือกซื้อของไป แต่จะว่าไปส่วนใหญ่ก็มีแต่คนรุ่นราวคราวคุณนายที่มาจับจ่ายซื้อกับข้าว นานน้านนที่จะเจอสาว ๆ สวย ๆ ผ่านหูผ่านตามาหูหึ่งผมกระดิกเหมือนมีเรดาร์ตรวจจับของสวย ๆ งาม ๆ หันมองจนคอแทบเคล็ดเมื่อน้องหมีคนหนึ่งเดินผ่าน ในหัวนี้มีเพลงลอยขึ้นมาเลยเสีย

กินอะไรเล่าเธอ ถึงได้งามแสนงาม...งามล้ำเกินคน

“นิม”

“ฮะ!? เฮ้ย! พี่ยื่นหน้ามาทำไม ถอยไปเลย ไม่ต้องมายืนใกล้ด้วย” ผมโววายวายนเมื่อใบหน้าเกลี้ยงเกลายื่นเข้ามาเรียกชื่อในระยะใกล้ เล่นเอาภูแหกปากลิ้มอายเลย แม่่งง เรียกก็เรียกเฉย ๆ ลี จะมาสิงหน้ากันทำไม ถ้าเกิดมันมีฉากพระเอกนางเอกเกิดขึ้นจะทำยังไง

นางเอกหันไปหอมพระเอกเข้าอย่างจัง

ไม่เอา!

ไม่ใช่แนวพีนิมคนนี้เลยสักนิด

ถ้าเป็นน้องหมวยคนสวย คนน่ารักเมื่อไหร่ก็ ว่าไปอย่าง

“พีเรียกนิมหลายรอบแล้วนะครับ” พีเชื่อว่า อมยิ้มมุมปากใน ขณะที่ผมทำหน้าไม่พอใจ อากาศมันร้อนอะ คนก็เยอะ ไหนจะกลิ่น คาวปลาอีก หันไปทางไหนก็มีแต่ผู้คนตะโกนโวยวายเสียงดังยิ่งกว่า เสียงเด็กนักเรียนที่โรงอาหารในตอนพักเที่ยง ผมอยากกลับบ้านแล้ว เนี่ย อยากจะตากพัดลมนั่งเล่นเกมกับสาว ๆ ในเกมต่อ ไม่อยากเดิน ตลาดต่อแล้ว

“ไม่รู้ ไม่ได้ยิน”

“ร้อนเหวอ เหงื่อออกเยอะเลย”

“เออดิ คนก็เยอะ พี่รีบ ๆ ซื้อให้เสร็จสักที นิมอยากกลับบ้าน จะไปเล่นเกม!” ผมเสียงแข็ง หน้าบึ้งตึง แต่คนตัวโตก็ยังคงเอาแต่ อมยิ้มจ้องมองอยู่แบบนั้น ไม่รู้ว่าจะยิ้มอะไรในทันใด พีแม่งอารมณ์ ดีเกินเบอร์ไปอะ คนยิ่งอยากกลับบ้านอยู่

“เอาแบบนี้ดีกว่า...”

“อะไร เฮ้ย! พี่จะพาผมไปไหน ซื้อของเสร็จแล้วเหวอ พี่หิ...”

ผมถูกพีหิลากออกจากตลาดแบบงง ๆ พีพาพาเดินออกมาทาง ด้านหลังตลาด ตรงแถว ๆ ที่จอดรถ ดันไหล่ให้นั่งลงบนเก้าอี้ม้าหินอ่อนเก่า ๆ ใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ไม่พูดไม่กล่าวอะไร วางข้าวของที่ ซื้อมาก่อนหน้าเอาไว้ข้าง ๆ ผม แล้วก็หันหลังเดินกลับเข้าไปในตลาด เฉยเลย

ผมนั่งอ้าปากค้าง คิดว่าตัวเองจะโดนทิ้ง แต่พอคิดไปคิดมา... รถพีเขาก็จอดอยู่แถวนี้ ถ้าจะทิ้งผมแล้วจะเดินกลับเข้าตลาดไปทำไม ละ

ให้ตายเถอะ ผมนี่วิเคราะห์เก่งจริง ๆ

ผ่านไปไม่ถึงห้านาทีพีเขาก็เดินกลับออกมา

ในมือมีพัดกับน้ำป้อนแก้วใหญ่สาวเท้าตรงเข้ามาหาผม

“นิมนั่งรอพี่ตรงนี้นัก่อนนะ พี่จะเข้าไปซื้อของให้ครบ หน้าแดงหมดแล้ว...ข้างในมันคงร้อนเกินไปสำหรับเรา” ร่างสูงใหญ่นั่งลงตรงหน้า ผมนี้ยี้ดหลังตรงมองซ้ายขวาเลย รับแก้วน้ำมาไว้ในมือเพราะรู้สึกอยากดื่มน้ำจริงๆ ในขณะที่พี่หมีจับพัดขยับเบาๆ ตรงหน้าผม

“พะ พี่ทำอะไร?”

“นิมเหঁง้อออก หน้าแดงด้วย...ตอนนี้แดงกว่าเดิมอีก อ่า เอายามดใหม่ รู้สึกเวียนหัวหรืออะไรหรือเปล่า” พี่หมีถาม ท่าทางเป็นห่วงเป็นใยที่แสดงออกมานั้นทำเอาผมทำตัวไม่ถูก ดูดน้ำอยู่ก็ยังล้าลัก ไอออกมาจนมันเปรอะเปื้อนไปหมด

เพราะมึงเลยมนุษย์หมี!

ผมทำอะไรไม่ถูกอ่า ฮือออ ไม่กล้าขยับ ไม่กล้าโวยวาย นั่งนิ่งแข็งเป็นหินในตอนพี่หมีล้วงเอาผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดหน้าเช็ดปากให้ผม รวมถึงแขนที่เปื้อนด้วย

หัวใจเต้นแรงจิงวะ

ไม่ๆๆๆ

เพราะอากาศร้อนแน่ๆ เลย

ต้องใช่แน่ๆ

ผมไม่ได้หัวใจเต้นแรงเพราะไอการกระทำของมนุษย์หมีนี่หรือก ไม่ใช่!

“ไปซื้อของต่อสิ ผมอยากกลับบ้านแล้ว” พี่มทำบอกออกไปเสียงนี้แผ่วแล้วแผ่วอีก มึงต้องเกรี้ยวกราดอะนี่โม! ทำไม่ถึงได้แผ่วจนจะคล้ายเสียงยุงบินแบบนี้ แค่นี้มันวิ่งไปซื้อน้ำให้ เอาพัดมาพัดให้เพราะคิดว่ามึงป่วยก็เท่านั้นเอง จะมาทำเสียงแผ่วเสียงอ่อยทำไม

“นิมอยู่ได้นะ? พี่เป็นห่วงจัง”

“ห่วงอะไรเล่า! ผมก็ผู้ชายนะ จะมาห่วงทำไม” นี่ไง เสียงผมกลับมาแล้ว แต่คือหน้าผมเหมือนมีไอร้อนพุ่งขึ้นมาเติมไปหมด หัวใจก็เต้นตุบตบๆ

นี่ผมเป็นอะไรเนี่ย ไม่ใช่ว่าจะเป็นโรคหัวใจตั้งแต่เด็กหรอคะ
“โอเคครับ ๆ ถ้ารู้สึกไม่ดีก็โทร.บอกพี่นะ”

“...”

“เดี๋ยวพี่รีบมา” พี่หมีตั้งท่าลุก

ผมขมวดคิ้วไม่ค่อยเข้าใจที่อีกฝ่ายบอกเท่าไร ก็พี่มันบอก
ให้ผมโทร.ใช้ไหม แล้ว...

“...เบอร์”

“ครับ?”

“ไม่ให้เบอร์แล้วจะโทร.ยังไง พี่บ้าปะ” ยังจะมาทำหน้างั้นใส่
ผมอีก เป็นคนบอกเองแท้ ๆ ว่าให้โทร. แต่ดันไม่เอาเบอร์ไว้ให้ผม
จะให้โทร.จิตไปหรือไง ชอบทำให้ผมหงุดหงิดอะ แล้วพอผมหงุดหงิด
พี่เขาก็ชอบยิ้มใส่ เนี่ย ๆ ดูดิ ยิ้มอีกแล้ว

“นั่นสิ พี่ผิดเองแหละ เอาโทรศัพท์มาสิ”

“เม้มเชื่อว่ามนุษย์หมี”

“หืม?”

“...”

“เรียบร้อยครับ” พี่หมีส่งโทรศัพท์คืนผมมา และชื่อที่พี่เขา
บันทึกเอาไว้ก็มนุษย์หมีอย่างที่ผมบอกนั่นแหละ พอเรียบร้อยแล้ว
ก็ลุกเดินหายกลับเข้าไปภายในตลาดอีกรอบ ผมนั่งเล่นโทรศัพท์รอ
จนเบต ๆ เหลือเพียงครึ่งเท่านั้น พอพี่หมีมาก็เก็บโทรศัพท์เข้า
กระเป๋า คว่ำข้าวของข้างตัวมาถือไว้เตรียมจะกลับไปที่รถ

“รอนานไหม”

“ไม่”

“โอเค ส่งของมา เดี่ยวพี่ถือเอง”

“ผมถือได้” ผมเอี้ยวตัวหลบเรียวแขนแกร่งเติมไปด้วยมัด
กล้ามเนื้อที่ยื่นมา รันจะถือของในมือเอาไว้เองและพี่หมีก็ยอมแต่โดยดี
เดินนำผมไปที่รถแล้วใช้กุญแจเปิดประตูออกให้ผมขึ้นไปนั่ง ก่อนที่

พี่เขาจะเดินอ้อมไปยังตำแหน่งคนขับอีกที

กลับมาถึงบ้านผมก็จัดการขงตัวเองอยู่ในห้อง เล่นเกม ไม่ยุ่ง
ไม่วุ่นวายกับใครทันที วันนี้ผมโคตรมือตกเลย เล่นแย่งจนเพื่อนใน
ทีมด่า ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นอะไร เล่นไปได้สักพักก็ปิด ลูกเดินไป
เปิดประตูห้องออกในตอนพี่แม่มาเคาะเรียก

“นิโม”

“รู้แล้วๆ คุณนายมีไร” ผมทำหน้ามู่ย ตั้งใจว่าปิดคอมแล้วจะ
ไปนอนสักหน่อย มาเรียกกันแบบนี้มีเรื่องจะใช้ผมอีกแล้วซัวร์ๆ เลย

“เอานี้ไปให้พี่หมีเขาหน่อยที่ห้องนอนแขก แม่ลิ้ม”

“อะไร”

“ผ้าเช็ดตัว”

“ไม่เอา คุณนายเอาไปให้เองไม่ได้หรอ ผมไม่ชอบพี่หมี” ผม
งอแงบอก หุบปากขบลงเมื่อโดนสายตาดูๆ จดจ้องมาในตอนพี่ผม
บอกว่าผมไม่ชอบ ก็มันจริงนี่ ทำไมคุณนายต้องให้ผมเอาผ้าเช็ดตัว
ไปให้มนุษย์หมีด้วยเล่า

“นั่นลูกชายเพื่อนพ่อลูกนะ มีมารยาทบ้าง”

“...”

“เอาไปให้พี่เขา แล้วรองเท้าที่อยากได้นะ...ลงไปดูข้างล่าง
ไม่รู้ว่าคุณมาถูกใจหรือเปล่า ไปดูเอง” คำว่ารองเท้าที่อยากได้ทำเอา
ผมหุ่ฝ่ง รีบรับผ้าเช็ดตัวจากมือคุณนายมาทันที ยิ้มกว้างเต็มใจเดิน
ตรงไปยังห้องนอนของแขกแบบไม่มีติดออดใดๆ ทั้งสิ้น เพื่อรองเท้า
แล้วผมทำได้ทุกอย่าง...

เพื่อรองเท้า...

ห้องเอาไว้ว่าเพื่อรองเท้า...

เดินมาถึงผมก็ยกมือเคาะไปเบาๆ ไม่ส่งเสียงเรียกใดๆ ทั้งสิ้น
ตั้งใจจะแขวนทั้งเอาไว้หน้าห้องแต่ก็กลัวถูกคุณนายดุอีก ก็เลยยืน
รอจนกระทั่งอีกฝ่ายออกมาเปิดประตู

ผมไม่ทันพูด แค่อ้าปากเท่านั้นและก็ค้างอยู่แบบนั้นในตอน
ที่เห็นมนุษย์หมีโผล่ออกมาขึ้นจ้องหน้าผมด้วยสภาพกางเกงบ็อก-
เซอร์สั้นๆ เพียงตัวเดียวนร่างกาย นอกเหนือจากนั้นคือกลิ่นเนื้อ
แน่นๆ ผ้าเช็ดตัวในมือผมค่อยๆ ไหลร่วงจะหล่นลงบนพื้น
ผมรีบดึงสติกลับมา ไข่มือกว่าเอาไว้ววดเร็ว

!!!

“...อีก”

“...”

“นิม...คือ ปล่อยก่อน พี่จุก”

หึหึ!

ผม...ผมจับอะไรอะ

ผมจับอะไร

“คุณนายย!” คราวนี้ปล่อยผ้าเช็ดตัวร่วงจริง ๆ ผมรีบหันตัว
วิ่งลงจากบ้านเสียงดัง เห็นคุณนายกำลังเตรียมอาหารอยู่ในครัวหัน
มามองด้วยความตกใจปนดู

“นี่ไม่ บอกก็ครั้งว่าอย่าวิ่งลงบันได แล้วทำไมต้องตะโกน
เสียงดัง คนอยู่เยอะแยะ สอนไม่เคยจะจำ” เอาเลยคุณนาย ด่าอีก
ขออีกเยอะๆ เอาให้ลืมไอ้สิ่งที่ผมคว่าได้เมื่อกี้ที่ T^T

“...”

“แล้วสรุปมีอะไร ทำไมต้องเสียงดัง”

“คุณนาย” เบะปากแล้วกู

“เป็นอะไร”

“ผมเกลียดกู T-T”

งูอะนาคอนด้าด้วย

ฮือออ เกลียดหมีด้วยเหมือนกัน!

ล้างมือ

ขัดอีก ถูอีก ถูให้ลืมเธอ

อีอออ

โคตรอยากจะเอาน้ำยาล้างห้องกรอกปากตัวเองเลย ทำไมมือผมถึงไปคว้าเอาไอนั่นแทนผ้าเช็ดตัวที่กำลังหล่นไปได้ละ เพราะมนุษย์หมีนั่นแหละ! ทำไมถึงต้องออกมายืนโชว์เนื้อหนังขนาดนั้นด้วย ผมตกอกตกใจหมดเลย คิดแล้วก็ได้แต่เฝ้าปากแน่น ถ้าคุณนายไม่ให้ผมเอาผ้าเช็ดตัวไปให้พี่หมี ผมก็ไม่ต้องไปเจอจูแบบนี่

พี่นี้ไม่รับไม่ได้!

ปกติจับแต่ของตัวเอง ยิ่งพอเอามาเปรียบเทียบกับกัน...ผมก็ยิ่งอยากจะร้องไห้ให้แก่ความไม่ยุติธรรมนี้ของพระเจ้า!

ลืมใส่ความสูงให้ผมไม่พอ ยังลืมใส่ขนาดงูให้ผมด้วยอีกเหวอ

โลกใบนี้ช่างโหดร้าย

“นิม ลงมาช่วยแม่จัดโต๊ะอาหารหน่อย” เสียงแม่ดังขึ้นหน้าห้องอีกครั้ง ผมทำหน้ามู๋ๆ ก้มลงทำท่าจะดมมือตัวเองแต่ก็ชะงักเอาไว้ทัน เบะปากออกคล้ายว่าน้ำตาจะไหลตามออกมาด้วย เดินออกมาเช็ดมือจนแห้งแล้วถึงจะพาตัวเองลงจากห้องมาช่วยคุณนายจัดโต๊ะสำหรับอาหารมื้อเย็นวันนี้

โหห อะไรมันจะเยอะขนาดนี้อะ

“กับลูกไม่เห็นทำขนาดนี้อะ” ผมบ่น ช่วยคุณนายยกจานกับข้าวหลากหลายอย่างออกจากห้องครัวมาวางลงบนโต๊ะกินข้าว นี่ที่วางอยู่ก็จะดิบอย่างได้แล้วนะ ยังมีข้างในอีก กินกันแค่หกคนเอง คุณนายจะทำอะไรเยอะแยะเนี่ย

“นี่เพื่อนแม่ นานๆ มาทีก็ต้องทำเยอะหน่อยสิ ขึ้นไปตามพี่หมีลงมากินข้าวให้หน่อย”

อีกแล้วเหวอ!

“ไม่เอา” ผมปฏิเสธเสียงหลง ส่ายหัวจนเส้นผมปลิวสะบัด

อย่างกับเป็นฟรีเซนต์อริยาสระผม สนใจสักยี่หื้อไหมครับ ค่าตัวผม
คิดไม่แพงนะ

เดี๋ยว กูซีเรียสอยู่

“ไปตามพี่หมีให้แม่ เร็ว ลูกับป้าเขาลงมาแล้ว” คุณนายข่มขู่
ผมด้วยแววตาและน้ำเสียง ผมได้แต่กัดปากแน่น สะบัดกันเดินขึ้น
มายังชั้นสองของบ้าน ตรงไปยังห้องนอนสำหรับแขก ไม่เข้าใจว่าแค่
ลงมากินข้าวก็ต้องให้ตามเธอ ลงมาเองไม่เป็นหรือไง คนไม่อยากจะ
เจอหน้าก็จะต้องมาเจออีก นี่ผมทำอะไรผิดไปหรือเปล่า โลกใบนี้
ดูรังแกผมเกินไป

ปิงๆๆ

ผมเคาะลงบนบานประตูด้วยเสียงที่ไม่เบานัก

กอดอกยืนรอจนกระทั่งคนด้านในเปิดม่านออกมา พี่หมีแต่ง
ตัวเรียบร้อยกว่าในตอนแรก ซึ่งมันดีต่อสายตาผมมาก ๆ ก็ไม่ได้
อยากจะมองหรอกนะ แต่เล่นมายืนต่อหน้าผมอย่างเมื่อกี่สายต
ามันก็ต้องมีเลือนไปเองบ้างสิ ถ้าเป็นสาว ๆ สวย ๆ ก็ว่าไปอย่าง
พี่นั้นคนนี้จะมองแบบทะลุปรุโปร่งเลย ไม่ให้คลาดสายตา

แต่นี้อะไรอะ

หูนหมี!

กลั้วมาเป็นมัด ๆ ซิกซ์แพ็คที่หุ่นเด่นจนจะฟาดหน้าผมนั้น
อีก

แค่คิดก็...ชนลูกแล้ว โรคหัวใจถามหาเลยคูสิ

“ลงไปกินข้าว” ผมบอกเสียงห้วน เชิดหน้าเมินหนีไปอีกทาง
เมื่อเห็นอีกฝ่ายขยับปากสรว์รอยยิ้มขึ้นบนใบหน้าดูดีของตัวเอง
จะยิ้มอะไรนักหนาอะ น่าหมั่นได้ชะมัดเลย นี่ถ้าไม่ติดคุณนายนะ
ผมคงจะแหว่ ๆ ใส่มนุษย์หมีนี้พร้อมไล่กลับป่าให้รู้แล้วรู้รอดไป

“ครับ เดี๋ยวลีไป...ตอนนี้พี่รู้สึกจะไม่สบายนะ”

“...” ไม่สบายเธอ

เป็นอะไรอะ

ผมเหลือบสายตากลับมามอง คนตรงหน้าก็ยังดูสบายดี ไม่เจ็บไม่ป่วย จะมาบอกว่ารู้สึกไม่ดี ไม่สบายได้ยังไง หรือว่ามันเป็นที่ภายใน ไหนลองควักหัวใจ ล้วงตับไตไส้พุงออกมาให้ดูหน่อย ถ้าป่วยจริงจะได้พาไปหาหมอทัน ว่าแต่...ต้องพาไปหาสัตวแพทย์ไหม หมิตัวใหญ่ขนาดนี้หมอหมาจะกลัวหรือเปล่า

“...เอาพาราโมล ในห้องมี” พืมพ์บอกไปเสียงแผ่ว เกาจมูกตัวเองอีก ๆ

“ไม่เป็นไรครับ”

“ได้ไง! หรือว่าปวดท้อง ยาราคูก็มีนะ” จะมารู้สึกของตัวเองจะไม่สบายแล้วปล่อยเฉยได้ยังไง ก็ต้องกินยาหรือเปล่า ถึงผมจะไม่ชอบ...แต่ผมก็ห่วงในฐานะเพื่อนมนุษย์ที่อยู่ร่วมโลกกัน ไม่ได้มีความรู้สึกพิเศษอื่นใดเข้ามาเกี่ยวเลยสักนิด

ตึกตัก ๆ ๆ

ไม่มี!

“พีไม่ได้ป่วยแบบนั้น” พืมพ์ว่า รอยยิ้มบนใบหน้าไม่ได้ทำให้ผมรู้สึกดีขึ้น ก็พีเขาป่วยอะ คนป่วยก็ต้องกินยาดี จะมาไม่ได้ป่วยแบบนั้นได้ไง...ก็แล้วมันป่วยแบบไหนกันเล่า!

“ผมก็ถามไถ่ว่าเป็นอะไร บอกมา ยาสามัญประจำบ้านที่ห้องผมมีเกือบทุกอย่าง”

“จะดีเหร้อถ้าพืมพ์บอก” มนุษย์หมีเล็กคิ้ว ผมชักจะหงุดหงิดขึ้นมาแล้วนะ มัวแต่เล่นตัวอยู่นั่นแหละ คนมาตามไปกินข้าว เห็นว่าป่วยก็จะหายาให้ ยังจะมาเล่นลิ้นเล่นแง่อีก

“ไม่บอกก็ไม่ต้องบอก”

“อ้าว เดียวสิ...พีแค่ล้อเล่นเอง”

มันใช้เวลาไหม

คนหัวข้าวเนี่ย เดียวปัดจับแดกแมงเลยนี่

ข้อหาทำให้โมโหหัว

“สรุปเป็นอะไร ผมหัวข้าวแล้ว เอามาให้พี่เสรีจะได้ลงไปกินข้าว”

“ก็...เจ็บตรงนี้นี่นิมคว่ำเมื่อตอนเย็นนั่นแหละครับ”

...

จะ เจ็บตรงไหนนะ

ตรงที่ผมคว่ำ

“...”

“นิม”

ดู!

“โอ้เหี้ย!” ผมสบถคำหยาบลั่น วิ่งหนีกลับเข้าห้องพร้อมกับความรู้สึกอับอาย คุณนายจะต้องได้ยินที่ผมด่าพี่หมีเมื่อไม่กี่วันมาแล้ว ผมก็จะโดนบ่นจนหูชา โอ้ยยย ทำไมมันวุ่นวายแบบนี้ พี่หมีเขาแกล้งผมอะ ทุกคนเห็นใช้ไหม เขาแกล้งผมก่อน ถ้าไม่พูดเรื่องนั้นผมก็ไม่ด่าหรอก ดูหน้าผมดิ...จะระเบิดแล้ว มีไอร้อนฟุ้งๆ เลย เพราะไอ้พี่หมีนั่นแหละทำให้ผมเป็นแบบนี้

ผมลงมากินข้าวหลังจากเก็บตัวอยู่ในห้องสັกพัก โดนคุณนายบ่นอย่างที่ไม่คิดเอาไว้เลย หูผมนี้แทบดับ คุณนายไม่พอนะ พ่อด้วยอีกคน ผมก็แค่สบถหยาบเกินไปเอง ทำไม่ต้องบ่นกันขนาดนี้ ข้าวก็ต้องกิน คำบ่นผมก็ต้องฟัง ชีวิตมันน่าอนาถขนาดไหนก็คิดดูเอาแล้วกัน พอกินเสร็จจะหนีขึ้นห้องก็ไม่ได้อีก คุณนายมีเรื่องจะคุยด้วย

“แม่กับญาดานะคิดเรื่องนี้มาสัปดาห์แล้ว”

...

มองหน้าผมแล้วพูดแบบนี้คิดว่าผมเข้าใจไหม

เล่นไปคำกันอยู่เหวอ

“แม่จะให้นิมย้ายไปอยู่กับพี่หมี”

ย้าย...ไปไหนนะ

“คุณนายพุดใหม่สิ ผมว่าผมได้ยินไม่ชัด”

ผมต้องหูฟาดไปแน่ๆ

“คอนโดฯพี่หมีเขาอยู่ไม่ไกลจากโรงเรียนลูก แถมพี่เขายังแวะไปส่งเราได้ก่อนจะไปมหา’ลัยอีก แม่กับพ่อว่าจะไปเที่ยวต่างประเทศกัน คิดว่าคงจะไปอยู่หลายเดือน คุณลุงกับคุณป้าเขาจะพาเที่ยว แม่เลยจะให้ไม่ย้ายไปอยู่กับพี่หมีเขา”

ไม่นะ!

“ผมอยู่ได้ คุณนายย ย ผมอยู่ได้จริง ๆ นะ คุณนายไม่ต้องเป็นห่วงเลย” ผมรีบพูด

“หยุด ที่ห่วงเนี่ย ห่วงว่าจะเกลไถล! พ่อกับแม่ไปต่างจังหวัดสามวัน เอาเพื่อนมานั่งดืมเหล้าในบ้าน เทียวกลางคืน แล้วยังโดดเรียนอีก ย้ายไปที่นั่นพี่หมีจะได้ช่วยแม่ดู ดึกว่าปล่อยให้นิอยู่ที่นี่คนเดียว”

...

T-T

ไม่น่าเลยกู

วิกรรมผมคุณนายคงจำฝังใจไม่ลืมไปอีกนาน ไม่โทษใคร แต่โทษตัวเองนี่แหละ รู้แบบนี้ผมจะเป็นเด็กดี ไม่โดดเรียนหนีเที่ยว แต่มันย้อนกลับไปแก้ไขไม่ได้แล้ว

“ไม่ไปไม่ได้หรอก”

“นิโม”

ไปอยู่กับหมีเลยนะ...

คุณนายจะส่งผมเข้าปากหมีจริง ๆ เหรอ

ร้องให้แล้วนะ ไชยกกกกกกกก